

அருள் உரை

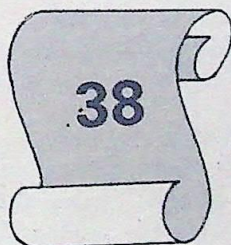
38

ஐகத்து ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: செப்டம்பர், 1993.

பின் அட்டை ஒவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

‘தெய்வத்தின் குரல்’ (வானதி பதிப்பகம்) இரண்டாம் பகுதியிலிருந்து
தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

வேதம்

சுதேசம்-விதேசம்;
பழசு-புதிசு

பிற தேச ஸமாசாரத்தையெல்லாம் ஒதுக்க வேண்டும் என்று நான் சொல்லவேயில்லை. அதில் நல்லதாக ஆத்மாபிவிருத்திக்கும், லோக கேஷமத்துக்கும் உதவுவதாக, நமது genius-க்கு (தேசப்பண்புக்கு) உகந்ததாக இருக்கிறவைகளை அங்கீகரித்துப் பயனடையத்தான் வேண்டும். 'வஸுதவ குடும்பகம்' (லோகம் பூரா ஒரு குடும்பம்), ஆசார்யாளே சொன்ன மாதிரி 'ஸ்வதேசோ புவனத்ரயம்' மூவுலகும் நம் தாய் நாடு), 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்பதுதான் நம் ஸித்தாந்தம். அதனால் அன்னியம் என்பதாலேயே எதையும் கழித்துக் கட்ட வேண்டாம். காளிதாஸன் ('மாளவிகாக்னி மித்ர'த் தொடக்கத்தில்)

புராணமியேவ ந ஸாது ஸர்வம்
ந சாபி காவ்யம் நவமித்யவத்யம்
ஸந்த: பரீக்ஷயான்யதரத் பஜந்தே
மூட: பர: ப்ரத்யயநேய புத்தி:॥

என்கிறான். 'நம்முடையது, பழையது என்பதற்காகவே ஒன்றை நல்லது என்று தீர்மானித்து விடக்கூடாது. பிறருடையது, புதிசு என்பதற்காகவே ஒன்றைத் தள்ளியும் விடக்கூடாது. பரீக்ஷை பண்ணிப் பார்த்தே ஏற்க வேண்டியதை ஏற்றுத் தள்ள வேண்டியதைத் தள்ள வேண்டும். முதலிலேயே முடிவு கட்டி மனஸைக் குறுக்கிக் கொள்வது மூடனின் காரியம்' என்று இதை விரித்துப் பொருள் கொள்ளலாம். அதனால்தான் விதேசமானது, நவீனமானது எதுவுமே நமக்குக் கூடாது என்று சொல்லி விட

வில்லை. ஆனால் இப்போது காளிதாஸன் சொன்னதற்கு நேர்மாறாக, 'நம்முடையது பழசு என்பதாலேயே மட்டும், அது தள்ள வேண்டியது; மேல் நாட்டிலிருந்து வந்ததுதான் modern (புதுசு) என்பதாலேயே அதை அப்படியே யோசிக்குகாமல் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்' என்றாகியிருக்கிறது! இதுவும் தப்பு!

ஆகையால் அன்னியமும், நவீனமுங்கூட எங்காவது நமக்குக் கொஞ்சம் தேவையாயிருந்தாலும் பெரும்பாலும் நம்முடைய தான பழைய விஷயங்கள்தான் விசேஷமாக, அதிகமாக அனுஸரிக்கத் தக்கன என்று சொல்ல வேண்டியதாகிறது. புதிதில் எவையெல்லாம் வேண்டும் என்று நாம் ஆலாய் பறக்கிறோமோ, அவை வேண்டவே வேண்டாம் என்று அவற்றைக் கண்டுபிடித்த நாடுகளிலேயே பக்குவிகள் விட்டு விட்டு நம்முடைய யோகம், பஜனை, ஆத்மவிசாரம் முதலிய வற்றுக்குக் கூட்டம் கூட்டமாகத் திரும்பிக் கொண்டிருப்பதை முக்யமாகக் கவனிக்க வேண்டும்.

நவீனம் என்று நாம் எதை நாடிப் போகிறோமோ அதிலே கரை கண்டவர்கள் பெரும்பாலும் அது பிரயோஜனமில்லை என்றே உணர்ந்து நம் வழிகளுக்கு வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் நம்முடைய பழைய வழியைத்தான் ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டு, அதன்படிதான் செய்ய வேண்டும் என்பது தெளிவு. இப்போது செய்கிற மாதிரி, மேல்நாட்டார் கழிசடை என்று ஒதுக்கித் தள்ளுகிறவற்றை நாம் கொண்டாடி எடுத்துக் கொள்வதற்காக நான் புது ஸயன்ஸ்களைப் படிக்கச் சொல்லவில்லை. நம் வழிக்குப் பாதகமில்லாமலே, அதற்கு அனுகூலமாகவே ஏதாவது அம்சங்களில் இந்த ஸயன்ஸ்களின் மூலம் பண்ணிக் கொள்ள முடியுமா என்று தெரிந்து கொள்வதற்கே இவற்றைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இவை லோக கேஷமத்துக்குப் பிரயோஜனப்படுமா என்று தெரிந்து கொள்வதற்காகவே கற்றறிய வேண்டும். அல்லது இவற்றில் தப்பு இருந்தால் அதை எடுத்துச் சொல்லி நாம் திருத்துவதற்கும் இவற்றில் நமக்கு ஆழ்ந்த அறிவு இருந்தால்தானே முடியும்? அதற்காக வாவது, குமாரிலபட்டர் பௌத்த தத்வங்களைக் கண்டிப்பதற்கே பௌத்த வேஷம் போட்டு அதன் ரஹஸ்ய சாஸ்திரங்களைப் படித்த மாதிரி, நாம் மாடர்ன் ஸயன்ஸைப் படிக்க

வேண்டும். அதில் நல்லதாகவும் பல அம்சங்கள் இல்லாமலில்லை.

‘களவும் கற்று மற’ என்றார்கள். முதலில் நம் ஸமயாசாரங்களால் நல்லொழுக்கங்களைப் பாறை மாதிரி உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு விட்டால், அப்புறம் எதுவும் நம்மைக் கெடுக்க முடியாது என்ற நிச்சயத்துடன் கெட்டதோ, நல்லதோ எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொண்டு மற்றவர்களுக்கு நல்லது - கெட்டதுகளை எடுத்துச் சொல்லலாம். ஆகையால் Knowledge-க்கு (அறிவை வளர்த்துக் கொள்வதற்கு) முன்னால் character (ஒழுக்கம்) அவசியம். இல்லாவிட்டால் அறிவு கெட்டதற்கு apply ஆகி, கெட்டதுகளை வளர்க்கும். முதலில் வர வேண்டிய இந்த ஒழுக்கம் மதானுஷ்டானத்தால்தான் வரும்.

உபவேதங்கள், மற்ற வித்யைகள், விஞ்ஞானங்கள் யாவும் லௌகிகத்துக்கும் அறிவுக்கும் மட்டுமே பிரயோஜனமானாலும் இவற்றையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். Basic-ஆக (அடிப்படையாக) தெய்வபக்தியும், ஸமயானுஷ்டானங்களும் இருந்து விட்டால் அறிவுக்கும் மனோ வளர்ச்சிக்கும் ஏற்பட்ட விஞ்ஞானங்களையும் கலைகளையும் தெரிந்து கொள்வதுகூட அந்த அறிவையும் மனஸையும் நன்றாக வளர்த்துச் சுத்தப்படுத்தவே உதவும். அப்புறம் இவற்றைத் தாண்டி ஆத்மாவிலேயே ஆணி அடித்த மாதிரி நிற்க, ஆரம்பத்தில் இவையே உபாயமாயிருக்கும்!

பிறகு போகவே
முதலில் வேண்டும்

உபவேதங்கள் மட்டுந்தானா என்ன? கர்மாக்கள் அத்தனையும் - தர்மசாஸ்திரம் சொன்ன அத்தனை விஷயங்கள், வேதத்தின் கர்மகாண்டத்திலேயே உள்ள அனுஷ்டானங்கள் எல்லாமும்கூட - முடிவிலே அடிபட்டுப் போகிறவைதான். ஆனால் அந்த முடிவிற்குப் போவதற்கே அடிமட்டத்தில் அவை வேண்

டும். இத்தனை படிப்பதும், பார்ப்பதும், அறிவதும், அனுபவிப்பதும், அனுஷ்டிப்பதும் பரமாத்மாவைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு வழியாகத்தான்.

கற்றதனால் ஆய பயன் என் கொல் - வாலறிவன் நற்றாள் தொழார் எனின்?

என்று திருவள்ளுவரும் கேட்கிறார். அந்த goal (லக்ஷ்யம்) எந்தநாளும் மறக்கக் கூடாது. அதை மறந்து விட்டால், வித்யைகளைப் பயிலுவது மட்டுமின்றி, வைதிகக் கர்மாக் களும், பூஜையும், சூக்த்ராடனம்-தீர்த்தாடனமும் செய்வதும் கூடப் பிரயோஜனம் இல்லை. எங்கேயும் நிறைந்த பரம் பொருளிடம் மனஸாற நாட்டமில்லாவிடில் இவை எதுவும் பிரயோஜனமில்லை என்று அப்பர் ஸ்வாமிகள் சொல்கிறார்.

கங்கை யாடிலென்? காவிரி யாடிலென்?
கொங்கு தண்கும ரித்துறை யாடிலென்?
ஒங்கு மாகட லோதநீ ராடிலென்?
எங்கு மீசன் எனாதவர்க் கில்லையே!

அப்பர் ஸ்வாமிகள் சொல்கிற மாதிரியேதான் பகவத் பாதாளம் 'பஜகோவிந்த'தத்தில்,

குருதே கங்கா ஸாகர கமனம்

என்று கங்கையில் ஆரம்பித்து,

வ்ரத பரிபாலனம் அதவா தானம்
ஞான விஹீன: ஸர்வமதேன
முக்திம் ந பஜதி ஜன்மசதேந

என்கிறார். எங்குமாய் எல்லாமாய் இருக்கிற பரமாத்ம ஞானத்துக்கு ஆசைப்படாமல் கங்கா ஸங்கமத்தில் ஸ்நானம் செய்வதாலும், விரதங்களை அனுஷ்டிப்பதாலும், தானங்கள் பண்ணுவதாலும் நூறு ஜன்மா எடுத்த பின்பும் முக்தி கிடைக்காது என்கிறார்.

அப்பரும், ஆசார்யாளும் சொன்ன இதே கங்கையைப் பற்றிய பிரஸ்தாவம் இவ் விஷயமாகவே 'மனுஸ்மிருதி'யிலும்

வருகிறது. தீர்த்தங்களில் கங்கை மாதிரி, சேஷத்திரங்களில் குரு சேஷத்ரம். இந்த இரண்டையும் சேர்த்து மனு சொல்கிறார்:

யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்தவைஷு

ஹ்ருதி ஸ்தித:1

தேன சேதவிவாதஸ்தே மா கங்காம் மா

குருன் கம:11

யமனுக்கு வைவஸ்தன் என்றும் பெயர். அவனுக்கே தர்மராஜா என்றும் பெயரல்லவா? அதனால் இங்கே 'யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா' என்பதற்கு 'தர்மம்' என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். 'தர்மம் ஒருத்தனுடைய ஹ்ருதயத்தில் குடி கொண்டு விட்டாலே போதும். அவனுடைய பாபமெல்லாம் போய் விடுகிறது. அவன் பாப நிவிருத்திக்காக கங்கைக்கும் குருசேஷத்ரத்துக்கும் ஓட வேண்டியதே இல்லை' என்பது ச்லோகத்தின் கருத்து.

பக்குவம் வந்து விட்டால் சாஸ்திரம் வேண்டாம், சேஷத்திரம் வேண்டாம், தீர்த்தம் வேண்டாம். அந்த நிலையில் வேதமே வேதமில்லை, தேவர்களே தேவர்களில்லை என்று உபநிஷத்தே சொல்கிறதே!*

அதற்காக அப்பரும், ஆசாரியாளும், மனுவும் பக்தி; கர்ம அனுஷ்டானங்களை ஆசேஷித்தார்கள் என்று தப்பர்த்தம் செய்து கொள்ளக் கூடாது. இவற்றைச் செய்யும்போதே 'இவற்றை விட்டு விட்டுப் போகிற காலமும் வர வேண்டும், - அல்லது சரியாகச் சொன்னால், இவை நம்மை விட்டுப் போகிற காலமும் வர வேண்டும். அப்படி வந்து நாம் பரமாத்ம ஸத்யம் ஒன்றிலேயே கரைந்து இருக்க வேண்டும்' என்ற எண்ணத்தோடு பண்ண வேண்டும் என்று அர்த்தம்.

'கங்கா ஸாகரத்துக்கு ஏன் போக வேண்டும்?' என்று கேட்ட அதே ஆசார்யாள்தான் ஒரு சேஷத்ரம், ஒரு தீர்த்தம் பாக்கியில்லாமல் தேசம் நெடுக ஸஞ்சாரம் பண்ணியும் நமக்கு வழி காட்டியிருக்கிறார். வியாகரணத்தையும் அதையும் இதை யும் படித்து என்ன பிரயோஜனம் என்று 'பஜகோவிந்தம்',

* ப்ருஹதாரண்யகம் IV.3.22.

‘சிவானந்த லஹரி’ முதலியவற்றில் அவர் சொன்னாலும், அவர் தெரிந்து கொள்ளாத சாஸ்திரமில்லை: ‘ஸர்வக்ஞ’ பட்டமே பெற்றவர் அவர்!

ஆசார்யாளுக்கு எல்லாக் கலையும் தெரியுமா என்று பார்ப்பதற்குச் செருப்புத் தைப்பவன் ஒருவன் பரீட்சை பண்ணினானாம். ‘செருப்புத் தைக்க வருமா?’ என்று அவரைக் கேட்டானாம். உடனே அவர் ஊசியை மூக்கின்மேலே தேய்த்துக் கொண்டு விட்டு, வெகு நேர்த்தியாகச் செருப்புத் தைக்க ஆரம்பித்து விட்டாராம். மூக்குத் தோல் மேல் ஊறும் ஒரு திரவம் ஊசியில் படுவதால் அது செருப்புக்குள் சுலபமாகத் துளைத்துக் கொண்டு போகும் என்பதால் செருப்புத் தைப்பவர்கள் அப்படித்தான் தேய்த்துக் கொள்வார்களாம். அப்படியே பண்ணி அந்தத் தொழிலாளியிடம் ‘ஸர்ட்டிபிகேட்’ வாங்கினதில் ஐகதாசாரியர்களும் பெருமைப் பட்டார்களாம்!

இதே மாதிரி இன்னொரு கதை உண்டு. மாட்டின் முதுகில் ஏதாவது பட்டால் அது சிலிர்த்துக் கொண்டு முதுகில் சுழி சுழியாகப் பரவுமே! அதே மாதிரி ஒரு பெரியவர் ராஜசபையில் சுழித்துக் கொண்டு காட்டினாராம். ராஜா பீதாம்பரம் போர்த்தினானாம். அதே சமயத்தில் ஒரு கோனார் இந்த வித்தைக்கு ஸபாஷ் போட்டுத் தன் மேல் போட்டிருந்த கிழிந்த கம்பளியை எடுத்து அவர் மேல் போட்டானாம். அவர் ராஜாவின் பீதாம்பரத்தைவிட மாட்டோடேயே ஜீவனம் செய்கிற இந்த கோனாரின் கிழிசல் கம்பளிதான் விசேஷமானது என்றாராம்!

இந்த இரண்டு கதைகளிலிருந்து எல்லா வித்யைகளும் தொழில்களும், அவற்றைச் செய்கிற தொழிலாளிகளும் கலைஞர்களும் பெற்றிருந்த உயர்ந்த மதிப்புத் தெரிகிறது.

ஒரு நிலையில் எல்லாம் வேண்டும். அப்புறம் அவை போய்விட வேண்டும்.

‘யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதி’யில்

க்ரந்தமப்யஸ்ய மேதாவீ ஞான விஞ்ஞான தத்பர:।
பலாலமிவ தான்யார்த்தீ ஸர்வ சாஸ்த்ரம் பரித்யஜேத்:॥

என்று இருக்கிறது. பார்த்துப் பார்த்து ஒருத்தன் நெல்லைப் பயிர் பண்ணுகிறான். அந்தக் கதிர் புஷ்டியாக வளர எத்தனை உண்டோ அத்தனையும் பண்ணுகிறான். அப்புறம் அறுவடைக் காலத்தில் என்ன செய்கிறான்? போரடித்துத் தான்ய மணிகளை மட்டும் பொறுக்கிக் கொண்டு அந்தக் கதிரை வெறும் வைக்கோல் என்று தள்ளிவிடுகிறான். இப்படித்தான் ஸர்வ சாஸ்திரங்களையும் படித்தும் அனுஷ்டித்தும் நெல் கதிரைப் போல் நன்றாகப் பேணிய பின், ஞானம் என்கிற பலனான தானியம் உண்டாகி முதிர்ந்த பிறகு, அத்தனை சாஸ்திரங்களையும் வைக்கோலாகத் தள்ளிவிட வேண்டும் என்பது தாத்தபரியம்.

தானியமணிக்காகத்தான் இதைப் பயிரிடுகிறோம் என்று ஒரு விவஸாயிக்கு அடியிலிருந்து நினைவிருப்பது போல், நம்முடைய முடிவான பலன் ஆதம் ஞானந்தான் என்பதை மறக்காமல் ஸகல சாஸ்திரங்களையும் ஸயன்ஸ்களையும் தெரிந்து கொண்டு, ஸகல அனுஷ்டானங்களையும் செய்ய முயல வேண்டும். இதுதான் நாம் வளர்க்கிற கதிர். அதற்குத் தான் விதையாவது போட வேண்டும் என்றே இவ்வளவும் சொல்கிறேன்!

பதினாலு, வித்யை, பதினெட்டு வித்யை பற்றிச் சொன்ன தெல்லாம் இதற்குத்தான். இந்தப் பதினெட்டு வித்யைகளும் த்வைத, அத்வைத, விசிஷ்டாத்வைத, சைவ ஸித்தாந்த வித்யா ஸங்களில்லாமல் ஹிந்துக்கள் என்ற பெயருள்ள அனைவருக்கும் பொதுவானவை. இவற்றிலே முதல் நாலு வித்யைகளான வேதங்களில் வருகிற உபநிஷத்துக்களுக்கு இந்த ஒவ்வொரு ஸித்தாந்த ஆசாரியரும் பண்ணின வியாக்யானங்களில்தான் வித்யாஸங்கள் வருகின்றன. அஷ்டாதச (பதினெட்டு) வித்யைகள் வித்யாசமில்லாமல் எல்லோருக்கும் பொதுவானவையே.

இவற்றில் வராவிட்டாலும் 'யோகம்' என்று ஒன்று இருக்கிறது. கர்மா, பக்தி, ஞானம் எல்லாமே யோகம்தான் என்றாலும் மனஸை அடக்குவதற்கென்றே அஷ்டாங்க யோகம் என்று ஒன்று இருக்கிறது. ராஜயோகம் என்று அதைச் சொல்வார்கள். அது பதினெட்டு வித்யையில் வராவிட்டாலும் ஸாங்கியம்-யோகம், நியாயம்-வைசேஷிகம், மீமாம்ஸை-வேதாந்தம்

என்று இரண்டிரண்டாகப் பிரித்த ஷட்-தரிசனம் என்ற ஆறு சாஸ்திரங்களில் வருவது.

இது தவிர சைவர், வைஷ்ணவர், சாக்தர் முதலியவர்களின் வழிபாட்டுக்கு ஆதாரமாக தந்திர சாஸ்திரங்கள் என்பனவும், ஆகம சாஸ்திரங்கள் என்பனவும் உள்ளன. நம் தேசத்தின் மத வாழ்வுக்கும், ஸமுதாய வாழ்வுக்கும் மையக் களமாகியுள்ள கோயில் நிர்மாணம், ஆலய வழிபாட்டு முறைகள் முதலியன ஆகமங்களில் இருப்பவையே ஆகும் ★.

இவற்றில் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு தெரிந்து கொள்கி றோமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு நம் மத அறிவு விசாலமாகும். நம் சாஸ்திரங்கள் மஹா ஸமுத்திரம் மாதிரி இருக்கின்றன. முடியுமட்டில் இவற்றைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு பக்கம் சாஸ்திர நம்பிக்கையுள்ள கட்டுப் பெட்டிகள், மறுபக்கம் நவீனக் கல்வி படித்தவர்கள் என்று பிரிந்திருப்பதே தவறு. சாஸ்திரத்தில் நம்பிக்கை மட்டுமில்லாமல், நாமே எல்லா சாஸ்திரங்களையும், வித்யைகளையும் படித்தால் கட்டுப்பெட்டிகளாக இருக்க வேண்டியதேயில்லை. அதனால் அவற்றையும் படித்து, மாடரன் ஸயன்ஸ்களையும் படித்து, இந்த ஸயன்ஸிலும் நிறைய அம்சங்கள் நம் சாஸ்திரங்களில் இருக்கின்றன என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இதே மாதிரி ஸயன்ஸ்காரர்களும் சாஸ்திரங்களைப் படித்துப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது என் ஆசை. இதற்காகப் பகவா னைப் பிரார்த்தனை பண்ணுகிறேன். ஒன்றுக்கென்று 'காம்ப்ளி மென்டரி'யாக பழகும் புதிதும் இட்டு நிரப்பிக் கொள்ள வேண்டும்.

நானும் சரி, மற்றவர்களும் சரி எவ்வளவு பேசினாலும் லெக்சரரல் கல்சர் (கலாசாரம்) வளராது. படிப்பதாலும் வளராது. நமக்கென்று காரியத்தில் பின்னி வைத்திருக்கிற அனுஷ்டானங்களைப் பண்ணினால்தான் சித்த சுத்தி ஏற்பட்டு,

★ ஷட்-தரிசனங்கள் குறித்து இதுவரை வெளிவந்துள்ள அருள் உரை புத்த கங்களிலேயே ஆங்காங்கு விவரங்கள் உள்ளன. அருள் உரை புத்தகத்தின் 70-வது புத்தகங்களுக்குப் பிறகு இடம்பெறும் 'ஸ்ரீ சங்கர சரிதம்' என்ற பேருரையிலும் அவை பேசப்படும்.

நாம் படிப்பதில் ஸாரம் எது என்று புரிந்து கொண்டு அதைக் கிரஹித்துக் கொண்டு கல்சரை வளர்க்க முடியும். பிற தேச விஷயங்களில் எதை எடுத்துக் கொள்வது என்று பரிசீலித்து முடிவு செய்வதற்கு அஸ்திவாரமாக முதலில், நம் சாஸ்திரப்படி வாழ முயற்சி பண்ண வேண்டும்.

இக்காலத்தில் ஆஹாரம், விஹாரம், வாஹனம் எல்லாமே மாறித்தான் விட்டது. அத்தனையும் நம் பண்பாட்டுப் படி மாற்ற முடியுமா என்று மலைப்பாயிருந்தாலும், கொஞ்சம் strain பண்ணிக் கொண்டாவது (சிரமப்படுத்திக் கொண்டாவது) சிலதையாவது மாற்ற ஆரம்பிக்கத்தான் வேண்டும். நம் மதத்துக்கு ஆதாரமான ஆசாரங்கள், ஆஹார சுத்தி முதலியவை, பழக்கத்தில் இருந்தால்தான் போஷிக்கும். முதலில் லெக்சராகவும் அப்புறம் லைப்ரரியில் புஸ்தகமாகவும் மட்டும் இருந்தால் வெறும் வறட்டுப் பெருமை தவிரப் பிரயோஜனமில்லை.

நான் சொல்கிறபடி மாறுவது ஒன்றும் பெரிய கஷ்டமில்லை. ஒரே ஒரு அம்சத்தை மட்டும் நாம் பிடிவாதமாக மாற்றிக் கொண்டு விட்டால் இது ஸாத்யம்தான். 'பணம்தான் பிரதானம்' என்பதே அந்த அம்சம். பணமே குறி என்று நாம் இறங்கின பிற்பாடுதான் ஆசாரங்கள், வித்யா ஞானம் எல்லாமே போய்விட்டன. நம் தேசத்தில் பணம் முக்யமாய் இருந்ததேயில்லை. லௌகிக வாழ்க்கையை ஆத்ம அபிவிருத்திக்கு உபாயமாக மட்டும் வைத்துக் கொள்வதுதான் நம் முடைய தேசாசாரம்.

வித்யை பணத்தையும் கொடுக்கும் - 'அர்த்தகரீ ச வித்யா' என்று சொல்லியிருக்கிறது. நாமோ நமக்குப் பணத்தைத் தருவது மட்டுமே வித்யை, பணம் சம்பாதிப்பதற்கே வித்யை - 'அர்த்தகரீ ஏவ வித்யா' என்று பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம்! இந்த எண்ணம் - பணப்பேராசை போய் விட்டால் சாஸ்திரோக்தமான ஆசாரங்களோடு வாழ்ந்து எல்லா வித்யைகளையும் சாஸ்திரங்களையும் ஆர்வத்தோடு படித்து, விவேகத்தோடு ஸாரத்தை கிரஹித்துக் கொண்டு நாமும் வளர்ந்து நம் பண்பாட்டையும் வளர்த்து வாழ்விக்க முடியும். இப்படி நம் தேசம் பூர்வத்தில் இருந்தபடி

லோகத்துக்கு வழிகாட்டியாக இருப்பதற்கு எல்லோரும் அடக்கத்தோடு பகவானைப் பிரார்த்தனை பண்ணிக் கொண்டு, நம்மாலான பிரயத்தனங்களைப் பண்ணுவோம்!

ஜாதி முறை:★ நவீனர்களின் கருத்து

நம் மதத்தில் பிராமணர், சூத்ரியர், வைசியர், சூத்ரர் என்று நான்கு வர்ணங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இந்த 'வர்ணங்களை நாம் 'ஜாதி' என்கிறோம்.

வாஸ்தவத்தில் ஜாதி வேறே, வர்ணம் வேறே. வர்ணங்கள் மேலே சொன்ன நாலுதான். இதற்குள்ளேயே ஒவ்வொன்றிலும் பல ஜாதிகள் இருக்கின்றன. பிராமண வர்ணத்திலேயே ஐயர், ஐயங்கார், ராவ் என்று பல ஜாதிகள் இருக்கின்றன. நாலாம் வர்ணம் ஒன்றிலேயே முதலியார், பிள்ளை, ரெட்டி, நாயக்கர், நாயுடு, கவுண்டர், படையாச்சி என்கிற மாதிரி எத்தனையோ ஜாதிகள் இருக்கின்றன.

இருந்தாலும் பொது வழக்கில் வர்ணம் என்று சொல்லாமல் ஜாதி என்றே சொல்வதால், நானும் இந்த இரண்டிற்கும் வித்யாஸம் பார்க்காமல் வர்ணத்தையும் ஜாதி என்றே சொல்லிக் கொண்டு போகிறேன்.

நான்கு ஜாதிகளுக்கும் (அதாவது வர்ணங்களுக்கும்) சாஸ்திரங்களில் வெவ்வேறு விதமான கர்மாக்களையும் ஆசாரங்களையும் விதித்திருக்கிறது. இதனால் ஒரே மதஸ்தரிடையிலேயே ஏகப்பட்ட வித்யாஸங்கள் உள்ளன. ஒருவர் சமைத்ததை இன்னொருத்தர் சாப்பிடக் கூடாது; ஒருத்தரோடு ஒருத்தர் கல்

★ ஜாதி முறைகளை ஏற்படுத்தும் வர்ண தர்மம் குறித்த விரிவான விளக்கத்தை அருள் உரை 3,4,5,6 ஆகிய புத்தகங்களில் வைதிக மதம் என்ற பிரிவினுள்ள உரைகளில் காணலாம். 17 - 38 வரையிலான புத்தகங்களிலும் இது தொடர்பான விவரங்கள் விரிவி வந்துள்ளன.

யாணம் பண்ணிக் கொள்ளக் கூடாது; ஒருவர் செய்யும் காரியத்தை மற்றொருவர் செய்யக் கூடாது என்று இப்படி எவ்வளவோ வித்யாசங்கள் இருக்கின்றன.

நாலு வர்ணம் என்று பெயரளவில்தான் இருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றிலும் ஆயிரக்கணக்கான பிரிவுகள் இருக்கின்றன. இன்னும் பல பிரிவுகள் உண்டாகிக் கொண்டே இருக்கின்றன. இப்படி, இந்த ஹிந்து மதமானது ஒரு விசித்ரமான மதமாக இருக்கிறது.

லோகம் முழுவதற்கும் பொதுவாக இருந்தது இந்த ஒரே மதம் என்று அவ்வளவு பெருமைப்படும்படியான நம் மதத்தில் இப்படி ஒன்றுக்கொன்று ஒரே வித்யாஸமாயிருப்பதைப் பார்த்தால் இந்தக் காலத்தவருக்கு ரொம்பச் சிறுமையாக, அவமானமாக இருக்கிறது. மற்ற மதங்களிலும் இதிதைச் செய்ய வேண்டும் என்ற விதிகளும், இதிதைச் செய்யக் கூடாது என்ற நிஷேதங்களும் உண்டு. ஆனால் அந்த மதங்களிலுள்ள எல்லாருக்கும் ஒரே விதமான விதிகள், ஒரே விதமான விலக்குகளே உண்டு. Ten Commandments (பத்துக் கட்டளைகள்) என்றால், அது கிறிஸ்தவ மதத்தில் அத்தனை பேருக்கும் தான் பொது. சிலருக்கு அவை உண்டு, சிலருக்கு இல்லை என்று இல்லை. குரான் விதிகளும் இப்படியே. நமக்குள்ளேயோ ஒரே மதமாக இருந்தாலும் விதிகளும் நிஷேதங்களும் பல வகையாக இருக்கின்றன. ஒரு காரியத்தை ஒருவன் செய்தால் தர்மமாகிறது. அதையே வேறொருவன் செய்தால் அதர்மம் என்கிறோம். ஒருத்தன் பூணூல் போட்டுக் கொண்டு வேதம் சொன்னால் தர்மம். இன்னொருத்தன் இதைப் பண்ணினால் அதர்மம். வேதம் சொல்லுகிறவன் ஸ்நானம் பண்ணி வயிற்றைக் காயப் போடா விட்டால் அதர்மம். மற்றவன் ஸ்நானம் பண்ண வேண்டுமென்றில்லை; உபவாஸமிருக்க வேண்டும் என்றில்லை. இப்படி ஏகப்பட்ட வித்யாஸங்களோடும் நம் மதம் உயிரோடிருப்பதைப் பார்த்தால் ஒன்று தோன்றுகிறது. ஒரு பெரியவர் ஒரு பெரிய ஆச்சரியத்தைச் சொல்லுகிறார். 'நாமெல்லாம் மரணம் அடைவது ஆச்சரியமில்லை. இந்த உடம்பில் ஒன்பது ஓட்டைகள் இருந்த போதிலும் அவற்றின் வழியாக உயிரானது வெளியே போகாமல் நிற்கிறதே! அதுதான் பெரிய ஆச்சரியம்!' என்று அவர் சொல்கிறார்:

நவத்வாரே சரீரே (அ)ஸ்மின் ஆயு: ஸ்வரவதி ஸந்ததம்|
ஜீவதீத்யத்புதம் தத்ர கச்சதீதி கிம் அத்புதம்||

அதைப் போலப் பலவிதமான ஸந்தேஹங்களுக்கும் வித்யா ஸங்களுக்கும் இடமான இந்த மதமானது எவ்வளவோ யுகங்களாக இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறதே என்பதை நினைத்துத் தான் ஆச்சரியப்பட வேண்டியிருக்கிறது!

வேதத்தை விட்டால் சிலருக்குப் பாபம், வேதம் சொன்னால் சிலருக்குப் பாபம் என்பதைப் போல இவ்வளவு வித்யா ஸங்களும் பக்ஷபாதங்களும் ஏன் நம் மதத்தில் மட்டும் இருக்கின்றன என்று தோன்றுகிறது. இந்த விஷயங்களையெல்லாம் சொல்லிக் கொள்வது அவமானமாக இருக்கிறதென்று நாம் நினைக்கிறோம். இவை தொலைந்தால் நல்லதென்றும் நினைக்கிறோம். இந்த வித்யாஸங்கள், பல நல்ல அம்சங்களுடைய நமது மதத்துக்குக் களங்கமாக இருக்கின்றன என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இப்படிப் பல பேருக்கு இந்த விஷயங்கள் மனஸில் உறுத்திக் கொண்டே இருக்கின்றன. சில பேர் ஏதாவது தெரிந்து ஸமாதானம் செய்து கொள்ளுகிறார்கள். சில ஸமயங்களில் சில பேர் இந்த மாதிரி வித்யாஸங்களைப் பார்த்து ஆத்திரமடைந்து நாஸ்திகர்களாகி, இவற்றை எடுத்துக்காட்டி உறுத்தி உறுத்திச் சொல்கிறபோது அப்படிப் போகாத நமக்கு மனஸ் ரொம்பவும் கஷ்டப்படுகிறது.

இம்மாதிரி ஸமயங்களில் உள்ளூற மதாபிமானம் உள்ளவர்கள், 'இந்த வர்ண தர்மத்தை மட்டும் எடுத்துப் போட்டுவிட்டு, எல்லா ஜாதிகளையும் ஒன்றாக்கிவிட்டு, மற்ற மதஸ்தர்களைப் போலவே நாமும் ஆகிவிட்டால் நன்றாக ஆகிவிடும்' என்கிறார்கள். 'வேதமோ, ஈசுவர ஆராதனமோ எல்லாவற்றையும் எல்லோருக்கும் ஒன்றாக்கி விடலாம்; வெவ்வேறு ஆசாரம், அனுஷ்டானம் என்பதே வேண்டாம்' என்கிறார்கள். இன்னம் கொஞ்சம் அதிகமாகப் போய், 'நம்முடைய ரொம்பவும் ஆதிகாலத்திய பூர்விகர்களின் கொள்கையே இதுதான். ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவுமே ஒன்று என்று சொன்ன நம் மூலபுருஷர்கள் ஜீவர்களுக்குள்ளேயே இத்தனை பேதம் சொல்லியிருப்பார்களா? அவர்களும் ஸரி, அப்புறம் கீதையில் கிருஷ்ண பரமாத்மாவும் ஸரி, ஜீவர்கள் தங்கள் தங்கள் குணத்துக்கு

ஏற்றபடி தொழில்களை நாலு வர்ணமாகப் பிரித்துக் கொண்டு செய்வதைத்தான் சொன்னார்களே தவிர, பிறப்புப்படி ஜாதித் தொழில் வருவதாகச் சொல்லவில்லை' என்றெல்லாம் சொல்லி, நம் மதத்தில் களங்கம் என்று இவர்களுக்குத் தோன்றுகிற பாரம்பரியமான ஜாதி முறையே மூலத்தில் நம் மதத்தில் இல்லாமல், பிற்பாடு சேர்ந்து விட்ட தப்பான விஷயந்தான் என்கிறார்கள்.

இதையெல்லாம் இப்போது கொஞ்சம் அலசி, ஆலோசித்துப் பார்ப்போம்.

வேதம், கீதை இவற்றின் கருத்து

வேதத்திலேயே பிறப்பால் ஜாதி என்பதில்லை என்கிற வாதத்தை முதலில் பார்த்து விடலாம். மூலம் வேதமாச்சே! அதனால் இவ்விஷயத்தை முதலில் தெளிவாக்கிக் கொண்டு விட வேண்டும். இப்படி வாதம் பண்ணுவது, முன்னே ப்ரௌடா விவாஹந்தான் (பெண்கள் வயதுக்கு வந்த பிறகு விவாஹம் செய்வதுதான்) வேத ஸம்மதமானது என்று வாதத்தைப் பற்றிச் சொன்னேனே, அதே மாதிரியானது. அதாவது, context-ம், continuity-ம் (சந்தர்ப்பத்தையும், தொடர்ச்சியையும்) பார்க்காமல் ஏதோ ஒரு பாகத்தை மட்டும் பார்த்து, விதிவிலக்காக அதில் உள்ள ஒன்றைப் பார்த்து, அதுவே பொது விதி என்று விபரீதமாக அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்வதைச் சேர்ந்தது தான் இது.

பிறப்பைக் குறித்ததே ஜாதி, குணத்தைக் குறித்ததல்ல என்பதற்கு அழுத்தமாக ஒரு proof (நிரூபணம்) சொல்கிறேன். மூன்று வயசில் செய்கிற செளளம் (குடுமி வைத்தல்), ஐந்து அல்லது

ஏழாம் வயசில் பண்ணுகிற உபநயனம் முதலானதுகளே ஜாதியைப் பார்த்து அதன்படிப் பண்ணுகிற ஸம்ஸ்காரங்கள் தான். இப்படி அதி பால்யத்திலேயே வெவ்வேறு ஜாதிகளுக்கான ஸம்ஸ்காரங்களில் வித்யாஸமிருப்பதால், குணத்தைப் பார்த்தே ஒருத்தனின் தொழில் நிர்ணயிக்கப்படுவதுதான் மூல சாஸ்திரங்களின் நோக்கம் என்பது அடியோடு அடிபட்டுப் போகிறது. அத்தனை சின்ன வயஸுக்குள் ஒருத்தனின் குணத்தை நிர்ணயம் பண்ண முடியுமா?

கீதை விஷயத்தைப் பார்க்கலாம். 'ஸமதர்சனம்' (எல்லா வற்றையும் சமமாகப் பார்ப்பது) என்று கீதையில் (V.18) சொல்லியிருப்பது வாஸ்தவம். இதனால் ஜாதி வித்யாஸ மில்லை என்று அர்த்தம் பண்ணுவது அனர்த்தம்தான். கிருஷ்ண ப்ரமாத்மா எந்த நிலையில் இந்த ஸமத்துவம் வருகிறது என்கிறார்? அந்த context-ஐப் பார்க்க வேண்டும். ஸகல காரியங்களும், லோக ஸ்ருஷ்டியும், ஈசுவரன் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தா என்பதுங்கூட அடிபட்டுப் போய் ஆத்ம நிஷ்டனாக இருக்கிற ஞானியின் நிலையே அது என்கிறார். கர்மாவை விட்டு ஸன்னியாசியாகி ஒருவன் முடிவான நிலைக்குப் போகிற போது அவனுக்கு எல்லாம் ஸமமாகி விடுகிறது என்கிறார். வேத உபநிஷதங்களிலும் இப்படியே சொல்லியிருக்கிறது. உச்சி யான அந்த நிலையில்தான் ஸமம்; அவனுக்குத்தான் ஸமம். காரிய லோகத்தில் இல்லை; காரியம் பண்ணுகிற நமக்கும் அல்ல. ஸம தர்சனம், ஸம சித்தம், ஸம புத்தி என்றிப்படி யோகியின் பார்வையில்தான் பகவான் ஸமத்வத்தைச் சொன் னாரேயன்றி, அவனால் பார்க்கப்படுகிற இந்த லோகத்தில் ஸம காரியத்வம் என்று அவர் தப்பித் தவறிக்கூடச் சொன்னதில்லை!

'ஜாதி வித்யாஸமே இல்லை என்று பகவான் சொல்ல வில்லை; ஆனால் பிறப்பின்படி இன்றி, குணத்தின்படி கர்மாவைப் பிரித்துத் தரும் சதுர்வர்ணத்தைத் தாம் ஸ்ருஷ்டித்த தாகத்தான் சொல்கிறார். 'சாதூர்வண்யம் மயாஸ்ருஷ்டம் குணகர்ம விபாகசு:' என்றே சொல்கிறார்'★ என்கிறார்கள்.

சரி, ஆனால் எத்தனை வயசுக்கு மேல் இப்படிச் குணத்தை அறிந்து அதை அனுஸரித்து அதற்கான வித்யையைப் பயின்று

அதற்கப்புறம் தொழிலை அப்பியாஸம் பண்ணுவது? முக்கியமாகப் பிராமணனின் தொழிலை எடுத்துக் கொண்டால், இவன் ஏழெட்டு வயஸுக்குள் குருகுலத்தில் சேர்ந்தால்தானே அப்புறம் பன்னிரண்டு வருஷங்களில் தன் தொழிலுக்கான வற்றைப் படித்துவிட்டுப் பிறகு அவற்றில் தானே அனுஷ்டானம் பண்ண வேண்டியதைப் பண்ணவும், பிறருக்குப் போதிக்க வேண்டியதை போதிக்கவும் முடியும்? குணம் form ஆன பிறகு (ஓர் அமைப்பில் உருவான பிறகு)தான் தொழிலை நிர்ணயிப்பது என்றால், கற்க வேண்டிய இள வயசு முழுவதும் பலபேர் தொழிலைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் வீணாவதாகவும், அப்புறம் சோம்பேறியாக ஒரு தொழிலுக்கும் போகப் பிடிக்காமல் இருப்பதாகவுமே ஆகும். அப்படியே கற்றுக் கொண்டு தொழிலுக்குப் போகும்போதும் ஸமூகத்துக்கு அவனால் கிடைக்கிற பிரயோஜனத்தில் வெகுவான காலம் நஷ்டமாயிருக்கும். சுண்ணகாலம்கூட வீணாக்காமல் ஒழுங்காக, விதிப்படி கர்மா பண்ணிக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும் என்று திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லும் பகவான் இதை ஆதரித்துப் பேசியிருப்பாரா?

‘அப்படியானால் அவர்’ ‘தியரி’யில் (கொள்கையளவில்) குணப்படித் தொழில் என்றாலும், ‘ப்ராக்கிஸில்’ (நடைமுறையில்) பிறப்பால் தொழில் என்பதைத்தான் ஆதரித்தாரா?’ என்றால், பாலிடஷியன்கள் (அரசியல்வாதிகள்) போல பகவான் கொள்கை ஒன்று, காரியம் இன்னொன்று என்று இருப்பவர் அல்ல.

சரி, அவருடைய வாழ்க்கையில் நாம் என்ன பார்க்கிறோம்? ‘நான் யுத்தம் பண்ண மாட்டேன். பந்து மித்ரர்களின் ரத்தத்தைச் சிந்தி ஸாம்ராஜ்யாபிஷேகம் பண்ணிக் கொள்வதைவிட, ஆண்டிப் பரதேசியாக பிசை எடுத்துச் சாப்பிடுவது எத்தனையோ மேல்’ என்று சொல்லிக் கொண்டு தேர்த்தட்டில் உட்கார்ந்து ஸ்த்யாக்ரஹம் பண்ணி விட்ட அர்ஜுனனிடம் அவர் என்ன சொன்னார்? ‘நீ கூத்தரிய ஜாதியில் பிறந்தவன். யுத்தம் பண்ணுவதுதான் உன் ஸ்வதர்மம். எடு வில்லை. போடு சண்டையை’ என்றுதான் அவனைவிடப் பிடிவாதம் பிடித்து

அவனை யுத்தம் பண்ண வைத்தார்.

இங்கேயாவது ஒரு மாதிரி ஸமாதானம் சொல்லலாம்: 'அர்ஜுனன் மஹாரதன், மஹாவீரன். ஆனதால் அவனுக்கு பந்து மித்திரர்களைக் கொல்ல வேண்டியிருக்கிறதே என்ற பாசத்தால் momentary-ஆக (தற்காலிகமாக)த்தான் யுத்தத்தில் வெறுப்பு உண்டாயிற்று. உள்ளூற அவனுடைய குணம், மனோபாவம், தன்னுடைய வீரத்தைக் காட்டுவதில்தான் இருந்தது. அதனால்தான் அவனைப் பகவான் யுத்தத்திலேயே தூண்டிவிட்டார். ஆனபடியால் அவர் ஸ்வதர்மம் என்று சொன்னது ஜாதி தர்மம் என்று ஆகாது. அவனுடைய சொந்த குணத்தை, இயற்கையான மனோபாவத்தைதான் ஸ்வதர்மம் என்று சொல்லி, அவனுக்கு எடுத்துக் காட்டினார்' - என்று சுற்றி வளைத்து அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளலாம்.

அப்படியானால் தர்மபுத்ரர் விஷயம் என்ன? சண்டையே கூடாது, ஸமாதானமாகவே போய்விட வேண்டும் என்று தானே அவர் ஆரம்ப காலத்திலிருந்து இருந்து வந்திருக்கிறார்? தங்கள் ஐந்து பேருக்கும் ஐந்து வீடு கொடுத்து விட்டால்கூடப் போதும், ராஜ்யத்தில் பாதி தர வேண்டும் என்று இல்லை என்கிற அளவுக்கு ஒரேயடியாக இறங்கி வந்துவிட்டவர் அல்லவா அவர்? அவரையும் அவருக்காகத் தூது போன பகவானே யுத்தத்தில்தானே இழுத்து விட்டார்? இதற்கு முந்தியும் தர்மபுத்ரரை எல்லாச் சிற்றரசர்களையும் வென்று ஸார்வபௌமராகும்படிப் பண்ணி, அவருடைய ராஜஸூய யாகத்தைப் பகவானேதானே முன் நின்று நடத்தி வைத்தார்? தர்மபுத்ரர் இதற்கெல்லாமா ஆசைப்பட்டவர்? அவருடைய குணம், மனோபாவம் ஆகியன கொஞ்சங்கூட இந்த யுத்தம், ஸார்வ பௌமப் பதவி இவற்றுக்கு ஆசைப்படாததுதானே? அவரையும் பரமாத்மா க்ஷத்ரிய தர்மத்தைத்தான் அனுஷ்டிக்கப் பண்ணினார் என்றால், அவர் 'ஸ்வதர்மம்' என்கிறபோது அவரவர் ஜாதி தர்மத்தைத்தான் சொன்னார் என்றுதான் அர்த்தமாகும். பிராமணராகப் பிறந்தும் க்ஷத்ரிய தர்மப்படி யுத்தத்தில் இறங்கிய த்ரோணாசாரியார் மாதிரி யானவர்கள் பெரியவர்கள் என்பதால் பகவானாக அவர்களை நிந்திக்க மாட்டாராயினும், பீமஸேனன் போன்றவர்கள் அவர்களை ஜாதி தர்மம் விட்டதற்காகக் குத்திக் காட்டிப் பேசிய

போதெல்லாம் பகவான் ஆசேபித்ததில்லை. அதனால் பிறப்பால் ஏற்படுகிற ஜாதி தர்மமே அவர் சொன்ன ஸ்வதர்மம் என்று உறுதியாகிறது. 'அப்படியானால், ஏன் 'குண கர்ம விபாகச:' என்றார்?

பிறப்பாலேயே குணமும் தொழிலும்

இந்த ஜாதி தர்மமேதான் உள்ளூற அவரவருக்குப் பாரம் பரியமாக ஏற்பட்ட குணமாகவும் இருக்குமாதலால் குணத்தால் சதுர்வரணம் பிரிவதாகப் பகவான் சொன்னதும், பிறப்பால் இப்படி ஜாதியாகப் பிரிவதும் ஒன்றேதான்; ஒன்றுக்கொன்று முரணானதல்ல. தியரி, ப்ராக்டிஸ் என்று வெவ்வேறு விஷயங்களைச் சொல்கிற தோஷம் பரமாத்மாவுக்கு ஏற்பட வில்லை.

பரசுராமர், த்ரோணாசாரியார் இவர்கள் பிராமணராயினும் கூத்திரிய குணத்தோடு இருந்தார்களே; தர்ம புத்ரர் கூத்திரியராயினும் பிராமண குணத்தோடு இருந்தாரே; விச்வாமித்ரர் புஜபல பராக்ரமத்தோடும் ராஜஸ குணத்தோடும் இருந்துவிட்டே அப்புறம் பிரம்மரிஷி ஆனாரே என்றால் - இதெல்லாம் கோடியில் ஒன்றாக இருந்த exception-கள் (விதி விலக்கு)தான். எந்த ரூலானாலும் 'எக்ஸ்ப்ஷன்' உண்டோ இல்லியோ? பொதுவாக வெளிப்பட வேறு குணம் தெரிந்த போதுகூட உள்ளூறப் பிறப்பாலான ஜாதித் தொழிலுக்கேற்ற குணந்தான் இருக்கும் என்ற அபிப்பிராயத்திலேயே பகவான் காரியம் பண்ணினதாகத்தான் தெரிகிறது.

அதெப்படிப் பிறப்பே குணத்தைத் தொழிலுக்கேற்றதாக அமைத்துக் கொடுத்தது என்றால், individualityயுடன் (தனித்தன்மையுடன்) heredity (பாரம்பரியம்) என்பதும் சேர்ந்தேதான் ஒரு மனுஷனை உருவாக்குகிறது என்று இக்கால ஸைகாலஜியும் சொல்கிறதல்லவா? ஒருத்தனின் குணம் உருவாகும் முன்பே

அவன் தலைமுறை தத்வமாக வந்த ஒரு தொழிலின் சூழ்நிலை யிலேயே வளர்ந்து தானாகவும், சுற்றுக் கொடுத்துத் தெரிந்து கொண்டும் அந்தத் தொழிலை எடுத்துக் கொண்டதால் குணமே தொழிலை அனுசரித்து ஏற்பட்டது. 'நமக்கு என்று ஏற்பட்ட தொழில் இது' என்று அவரவரும் துராசையோ, போட்டியோ இல்லாமல் நிம்மதியாகப் பிரிந்திருந்து தொழில்களைச் செய்து கொண்டு மொத்த சமூகம் ஒற்றுமையாயிருந்த காலத்தில் இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் பிறந்து, அதிபால்யத்திலேயே அந்தத் தொழிலைப் பார்த்து அதிலே ஒரு பற்று, aptitude உண்டானதால், பிறப்புப்படி செய்வதே குணப்படி செய்வதாக வும் ஆயிற்று. இப்போது சீர்திருத்தவாதிகள் என்ன சொன்னாலும், பழைய ஏற்பாட்டில்தான் திறமை, குணம் இவையும் தொழிலோடு அனுசரணையாகக் கலந்து இருந்தன. ஒருத்தன் தன் குணத்துக்கு அனுசரணையாகத் தொழிலைச் செய்தான் என்றால், அது பழைய தர்மப்படி செய்த போதுதான் இருந்தது என்பேன். இப்போது இதைத் தலைகீழாக மாற்றித் திரித்துப் பேசுகிறார்கள்.

இப்போது மனோதத்வத்தை ரொம்பவும் ஆராய்ச்சி செய்கிறவர்கள்கூட என்ன சொல்கிறார்கள்? ஒருத்தனின் குணத்தை, திறமையை, மனோபாவத்தை நிர்ணயம் பண்ணுவதில் heredity-க்கும் (பாரம்பரியத்துக்கும்) அவன் இருக்கிற environment-க்கும் (அதாவது) சுற்று வட்டாரத்துக்கும் மிகுந்த முக்கியத்துவம் இருக்கிறது என்கிறார்கள். பழைய நாளில் பாரம்பரியப்படிதான் அப்பன், பாட்டன், முப்பாட்டன் தொழிலை ஒவ்வொருவனும் பண்ணினான். இரண்டாவதாக, ஒவ்வொரு தொழில்காரரும் ஒரே கிராமத்தில் அக்ரஹாரம், பண்டாரவாடை, சேரி, சேணியர் தெரு, கம்மாளர் தெரு என்று தனித் தனியாக, ஒவ்வொரு சமூகமாக வசித்தபோது என்வைரன்மென்டும் (சுற்றுச் சூழ்நிலையும்) ஸாதகமாக இருந்தது. இந்த இரண்டு அம்சங்களும் அழுத்தமான விதத்தில் ஒருத்தனுடைய குணத்தை அவனுடைய பரம்பரைத் தொழிலுக்கு மிகவும் ஏற்றதாகச் செய்து வந்தன.

இந்த விஷயத்தை நான் சொல்வதைக் காட்டிலும் காந்தி சொன்னதை எடுத்துக் காட்டினால் சீர்திருத்தக்காரர்கள் ஒத்துக் கொள்வீர்கள். காந்தி இப்படிச் சொல்கிறார்:

‘கீதையானது குணத்தையும் கர்மாவையும் பொறுத்தே ஒருத்தனின் வர்ணம் (ஜாதி) அமைகிறது என்றுதான் சொல்கிறது. (அதாவது பரம்பரையால், பிறப்பால் அமைகிறது என்று சொல்லவில்லை.) ஆனால் குணமும் கர்மாவும் பிறப்பின் மூலம் பாரம்பரியமாகப் பெறப்படுகிறவையே’*.

ஆகையால் கிருஷ்ண பரமாத்மா கொள்கை ஒன்று, காரியம் வேறொன்று என்று முரணாகப் பண்ணவில்லையென்பது சீர்திருத்தவாதிகள் எல்லோரும் தலைவராக ஒப்புக்கொள்ளும் காந்தியின் வார்த்தையாலேயே உறுதியாகிறது. நவீனக் கொள்கைக்காரர்கள் தங்கள் இழுப்புக்கு வேத சாஸ்திரங்களையும் கிருஷ்ண பரமாத்மாவையும் இழுத்து வளைக்கக் கூடாது.

கிருஷ்ணர், ‘நான் சொல்கிறேன்; நீ கேள்’ என்று அடித்துப் பேசுகிறவர்தான். ஆனால், அவரே ஜனங்கள் எப்படிக்காரியம் பண்ண வேண்டும் என்கிறபோது, ‘நான் இப்படிச் சொல்கிறேன்’ என்று சொல்லாமல், ‘சாஸ்திரம் எப்படிச் சொல்கிறதோ அதுவே பிரமாணம்’ என்று அழுத்திச் சொல்லியிருக்கிறார். அவர் காலத்திலிருந்த சாஸ்திரப்படி ஜாதிகள் பிறப்புப் படிதான் பிரிந்திருந்தன என்பது பாரத, பாகவத, விஷ்ணு புராணாதிகளிலிருந்து நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. பிறப்பால் ஜாதி என்கிற சாஸ்திரங்களே கிருஷ்ணர் காலத்துக்குப் பிறகு தான் வந்தது என்கூட இக்கால ‘ரிஸர்ச்’காரர்கள் சொல்லக் கூடுமாதலால் இவ்விஷயத்தைச் சொல்கிறேன். கிருஷ்ண பரமாத்மாவின் காலத்தில் வர்ணாச்ரம விபாகங்களைச் சொல்கிற சாஸ்திரங்கள்தான் தர்மப் பிரமாணமாக இருந்தன என்று பாரத, பாகவத, விஷ்ணு புராணாதி க்ரந்தங்கள் சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாமல் சொல்கின்றன. இவ்வாறாக பிறப்பின்படியே வர்ணவிபாகம் செய்யும் சாஸ்திரங்கள் அனுசரிக்கப்பட்ட காலத்தில்தான் பகவான் ஸ்பஷ்டமாக,

“ய: சாஸ்த்ர விதிம் உத்ஸ்குஜ்ய வர்த்தே காமகாரத: I
ந ஸ ஸித்திம் அவாப்நோதி ந ஸுகம் ந பராம் கதிம் II
தஸ்மாத் சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே

* “The Gita does talk of Varna being according to guna and Karma, but guna and Karma are inherited by birth.”

கார்யா கார்ய வ்யவஸ்திதௌ
ஜ்ஞாத்வா சாஸ்த்ர விதாநோக்தம் கர்ம .

கர்த்துமிஹார்ஹஸிII

‘எவன் சாஸ்திர விதியை மீறிச் சொந்த ஆசைகளின் வசப்பட்டுத் தொழிலை எடுத்துக் கொள்கிறானோ அவனுக்குச் சித்தியில்லை; சுகமில்லை; கதி மோக்ஷமும் இல்லை. எந்தத் தொழில் செய்யலாம், எது கூடாது என்று வரையறுத்துக் கொள்வதற்கு சாஸ்திரந்தான் பிரமாணம். இப்படிச் சாஸ்திரோக்தமான வழியை உணர்ந்து அதன்படித் தொழில் செய்வதற்கு உரியவனாகவே இருக்கிறாய்’ என்று சொல்லியிருக்கிறார்★. இதனால் அவர் பிறப்புப்படி ஜாதி என்பதைத்தான் நிர்த்தாரணம் பண்ணுகிறார் (வலியுறுத்தி நிலைநாட்டுகிறார்) என்பதில் லவலேசமும் ஸந்தேகமேயில்லை.

குணப்படித்
தொழில் தேர்வு
நடைமுறையில்
இல்லை

‘சரி, வேதமும் கிருஷ்ண பரமாத்மாவும் ஜாதி தர்மத்தைச் சொன்னால் சொல்லிவிட்டுப் போகட்டும். அதை நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அது பக்ஷபாதமாகத்தான் இருக்கிறது. அவரவர் குணப்படி, மனோபாவப்படி தொழிலைத் தேர்ந்தெடுத்து நடத்துவதற்குத்தான் வசதி செய்து தர வேண்டுமே தவிர, ஜாதிப்படி செய்ய வேண்டும் என்று வைக்கக் கூடாது. இந்த வித்யாஸத்தைத் தொலைத்து விட வேண்டும்’ என்று சொல்லலாம்.

இருக்கட்டும். இந்தக் குணம், மனோபாவம் என்பதற்கும்

நவீன 'ஸெட்-அப்'பில் ஒருத்தர் எடுத்துக் கொள்ளும் தொழிலுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? நன்றாக யோசித்துப் பார்த்தால் இது இந்தக் காலத்தில் வேண்டுமென்றே மிகைப்படுத்திச் சொல்கிற விஷயமாகத்தான் தெரிகிறது. இந்தக் காலத்தில் எல்லோருக்கும் ரொம்ப ஸ்வதந்திரம் வேண்டியிருக்கிறது. எல்லோருக்கும் தாங்கள் பெரியவர்கள் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால்தான் தங்கள் தங்கள் மனோபாவத்தை மதிக்க வேண்டும் என்கிறார்கள். அது ஸமுஹத்துக்கு உதவுகிற நல்ல மனோபாவமா, அல்லது கெட்ட மனோபாவமா, கெட்ட தானால் நல்லதாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமே, அதற்காக ஓரிடத்தில் ஸ்வதந்திரத்தை விட்டுக் கொடுத்துக் கட்டுப்பட்டிருக்க வேண்டுமே என்பதையெல்லாம் நினைக்காமல் எல்லோரும் எல்லாவற்றுக்கும் ஸ்வதந்திரம் கேட்கிறார்கள். இது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும்.

மனோபாவம் அல்லது குணத்துக்கும் தற்காலத்தில் ஒருத்தன் விரும்பும் வேலைக்கும் எந்த அளவு சம்பந்தமிருக்கிறது என்று பார்த்தால் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு சம்பந்தமேயில்லை! ரொம்பக் கொஞ்சம் பேர் விஷயத்தில்தான் குணத்துக்கும் தொழிலுக்குமிடையே சம்பந்தமிருக்கும். ரொம்பவும் வைராக்ய குணமுள்ளவன் எந்த வேலையிலும் ஓட்டாமலிருப்பான். துருதுருவென்று ப்ளான் போட்டு யோஜனை பண்ணுகிற ஸ்வபாவமுள்ளவனுக்கு மெஷின் மாதிரி வேலை செய்வதான தொழில்கள் பிடிக்காமல் இருக்கும். ஆர்மிக்கு (தரைப் படைக்கு)த்தான் போவது, நேவிக்கு (கடற்படைக்கு)த்தான் போவது என்று சில பேருக்கு ஒரே ஆர்வம் இருக்கும். இன்னும் சிலபேர் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளினாலும் ஸைன்யத்தில் சேருவதில்லை என்று இருப்பார்கள். எழுதுவது, பாடுவது, சித்ரம் போடுவது என்கிறவற்றில் ஆசை உள்ளவர்கள் வேறு எந்த வேலையிலும் பிடிமானம் வைக்க மாட்டார்கள்.

இப்போது நான் சொன்ன இத்தனை பேரும் - அதாவது தங்கள் இயற்கை மனோபாவப்படிதான் தொழில் பண்ணுவது என்று இருக்கிற அத்தனை பேரும் - மொத்தமுள்ள ஜன சமூகத்தில் கால்வாசிகூட இருக்க மாட்டார்கள்! பத்து பெர்ஸென்ட் (சதவிகிதம்)கூட இருக்க மாட்டார்கள்.

இங்கே என்னை ஒரு மடத்துக்குள் உட்கார்த்தி வைத்திருக்கிறது என்றாலும் என்னிடம் எல்லா தினுசு ஜனங்களும் வந்து அவரவர் பிரார்த்தனையை, ஆசையைச் சொல்லிவிட்டுத் தானே போகிறார்கள்? இதிலிருந்து எனக்குத் தெரிவது, விசேஷமாக ஒருத்தனும் தொழிலைக் குணத்தோடு சம்பந்தப்படுத்தவில்லை என்பதுதான். ஓர் அப்பாக்காரர் வருகிறார்: 'பையனுக்கு என்ஜினீயரிங் காலேஜிலும் மனுப் போட்டிருக்கிறது! பி.காழுக்கும் போட்டிருக்கிறது. என்ஜினீயரிங் கிடைக்கா விட்டால் பி.காம் சேர்ந்தாக வேண்டும். என்ஜினீயரிங்கே கிடைத்து விட்டால் சிலாக்யம். அனுக்ரஹம் பண்ண வேண்டும்' என்கிறார். பி.காம் படித்தால் கிடைக்கிற 'ஆடிட்' வேலைக்கும், என்ஜினீயரிங் படித்து ஸர்வே, கிர்வே பண்ணுவதற்கும் கொஞ்சமாவது சம்பந்தம் இருக்கிறதோ? ஆனால் இந்தப் பையன் இந்த இரண்டுக்கும் தயாராக இருக்கிறான். இன்னொரு பையன் வருகிறான். 'இண்டர்மீடியட் ரொம்ப 'ஹை'யாகப் பாஸ் பண்ணிவிட்டேன். மெடிகல் காலேஜில் சேரலாமா, எம்.ஏ. படித்து விட்டு ஐ.ஏ.எஸ். எழுதலாமா என்று தெரியவில்லை' என்கிறான். வைத்தியத் தொழிலுக்கும், கலெக்டர் வேலைக்கும் என்ன சம்பந்தம்? குணத்தை வைத்துத் தொழில் என்றால் மெடிகல் காலேஜுக்குப் போகிறவன் எப்படி எம்.ஏ-ஐப் பற்றி நினைப்பான்?

ஒருத்தர் வக்கீலாக இருக்கிறார், அல்லது இண்டஸ்ட்ரி (தொழிற்சாலை) வைத்திருக்கிறார். அப்புறம் ஏதோ ஒரு கட்சியில் சேர்ந்து மந்திரியாகி விடுகிறார். மந்திரியாகி இருக்கிறவர்களில் வக்கீலாக இருந்தவர், அதிகாரியாக இருந்தவர், ப்ரொஃபஸராக இருந்தவர், டாக்டராக இருந்தவர் என்று பல தொழில்களில் இருந்தவர்களைப் பார்க்கிறோம். மந்திரித் தொழிலுக்கு எந்தக் குணங்கள் இருக்க வேண்டுமோ அது எப்படி இந்தத் தொழில்களுக்கும் வேண்டும் என்று சொல்ல முடியும்?

இப்படிப் பெரிய லெவலில்தான் என்று இல்லை. 'ஸினிமாக் கொட்டகையில் டிக்கெட் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். இப்போது மிலிடரியில் சேர்ந்திருக்கிறேன். ஆசீர்வாதம் வேண்டும்' என்று ஒருத்தன் வருகிறான். 'ஹோட்டல் ஸர்வராயிருந்து விட்டுப் பெட்டிக் கடை வைத்திருக்கிறேன்' என்று

இன்னொருத்தன் வருகிறான். இந்த இரண்டு தினுஸான வேலைகளுக்கு என்ன சம்பந்தம்?

இன்னொன்றுகூடச் சொல்லலாம். இப்போது ராஜாங்கமும் அபேத வாதத்தை (ஸோஷலிஸத்தை) முக்யமாகச் சொல்வதாகத்தான் ஆகிவிட்டது. அவனவனுக்கும் ஸ்வபாவப்படியும், படிப்பு முதலான தகுதிப்படியும்தான் வேலை தர வேண்டுமேயன்றி ஜாதிப்படி இல்லை என்பதுதான் சர்க்காரின் கருத்தும். ஆனால் இவர்களே பெரிய உத்தியோகங்களுக்காகப் பரீட்சை வைக்கிறபோது, ஒரே பரீட்சையை எழுதினவர்களில்தான் சில பேரை ஜி.ஏ.எஸ். என்று ஸெலக்ட் செய்கிறார்கள்; சில பேரைப் போலீஸுக்கு அனுப்பி விடுகிறார்கள். கலெக்டர் வேலைக்கும், போலீஸ் ஸுப்பிரண்டு வேலைக்கும் மனோபாவ ரீதியில் பார்த்தால் என்ன சம்பந்தம்? டெக்னிகல் ஸப்ஜெக்டாக இல்லாத வரையில் ஒரு டிபார்ட்மென்ட்காரர்களை சம்பந்தமேயில்லாத வேறே டிபார்ட்மென்ட்களுக்கு மாற்றுகிறார்கள்.

குணம், மனோபாவம் என்று பார்த்தால் அவற்றுக்கு ஆதரவாகச் சொல்ல இங்கேயெல்லாம் ஒன்றுமேயில்லை.

ஆகவே பெரும்பாலும் ஜனங்கள் தங்கள் குணத்தைப் பார்த்து அதற்கு அனுஸரணையான தொழிலாக ஒன்றை எடுத்துக் கொள்ளவேயில்லை. தங்களுக்குப் பிடித்த தொழில் கிடைக்காவிட்டாலும், கிடைத்த தொழிலுக்கு எப்படியோ 'அட்ஜஸ்ட்' செய்து கொள்கிறார்கள்.

பொதுவாக எதிலே ஜாஸ்தி பணம் கிடைக்குமோ, அலௌகரியம் குறைவோ அந்தத் தொழிலுக்குத்தான் எல்லோரும் ஆசைப்பட்டுப் போட்டி போடுகிறார்களேயொழிய, குணம், மனோபாவம், அது, இது என்பதெல்லாம் அனேகமாகப் புரளிதான். 'ஜாஸ்தி வருமானமும் குறைச்சல் சிரமமும் உள்ள தொழிலுக்குப் போவேன்' என்பதே 'ஸ்வதர்மம்' என்றால் பரிஹாஸத்துக்கு இடமல்லவா?

குணத்தைக் கொண்டு காரியத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வது என்று நவீனர்கள் சொல்வது வெற்றுச் சவடாலாகத்தான் நிற்கிறது. நம்முடைய பூர்வீகர்கள் கச்சிதம் பண்ணிக் கொடுத்திருக்கும் ஏற்பாட்டிலோ, கார்யமே ஒருத்தனுக்கு இயற்கையாக

வும் பாரம்பரியமாகவும் உண்டான குணத்தை அவனுடைய ஆத்மாபிவிருத்திக்கும், வெளிவோகத்தின் சேஷமத்திற்கும் ஏற்றபடி ஓர் ஒழுங்கில் ரூபப்படுத்திற்று. காயத்ரி அனுஷ்டானம், சுத்தியைச் சுழட்டுவது (சுழற்றுவது), knack (நுணுக்கம்) தெரிந்து வியாபாரம் பேசுவது, மெய்வருந்த உழைப்பது என்ற நாலு விதமான காரியங்களே அதற்கான ப்ரஜையின் குணத்தை அந்தந்தத் துறையில் நன்றாகப் பிரகாசித்துத் தன்னையும் சுத்தி செய்து கொண்டு, ஸமுதாயத்தின் ஒட்டுமொத்த சேஷமத்திற்கும் உதவும்படியாக ரூபப்படுத்தியது. காயத்ரி அனுஷ்டானக்காரனும் எப்படி மெய்யை வருத்திக் கொண்டானென்று அப்புறம் சொல்கிறேன்.

அதிக ஸௌகர்யம் கூடாது

இப்போது ஆசைப்படுகிறபடி எல்லோருக்கும் ரொம்ப வசதி, சௌகரியம் பண்ணித் தருவது என்பது முடிவேயில்லாமல் துராசைகளைப் பெருக்கி விடுகிற ஏற்பாடுதான். எல்லாருக்கும் கார், பங்களா, ரேடியோ, டெலிஃபோன் இருக்கிற அமெரிக்காவில் ஜனங்கள் திருப்தியடைந்து விட்டார்களோ? இல்லை. அங்கேதான் நம்மைவிட ஜாஸ்தி அதிருப்தி; அதனால் ஜாஸ்தி கொலை அல்லது தற்கொலை, மயக்க மருந்து சாப்பிட்டு விட்டுத் தன்னை மறந்து கிடப்பது என்று இருக்கிறது. எல்லோருக்கும் கார் என்றாலும், இன்றைக்கு இருக்கிற கார் நாளைக்கு இல்லை. புதுப்புது மாடல்கள் இன்னம் ஜாஸ்தி சௌகரியத்தோடு வந்தபடி இருக்கின்றன. எனவே இப்போது சேர்த்துள்ள டாலர் போதவில்லை. அந்தப் புது மாடலுக்காக இன்னம் சம்பாதிக்க வேண்டும். அதற்கப்புறம் அதைவிட விலை ஜாஸ்தியாக, இன்னம் ஜாஸ்தி சௌகரியத்தோடு இன்னொரு மாடல் வரும். அப்புறம் வீட்டுக்கு வீடே பறப்பதற்கு 'ப்ளேன்'கூட வந்தாலும் வரும். இப்படியேதான் முதலில் வெறும் குடிசை; அப்புறம் ஓடு போட்டது; அப்புறம்

சிமெண்ட் சுவர், ஒட்டுக்கட்டிடம்; அதற்கப்புறம் சிமெண்டிலேயே இன்னும் நைஸ் ரகங்கள்; சாணி போட்டு மெழுகின தரை காரையாகி, ஸிமெண்டாகி, அப்புறம் 'மொஸைக்', அதைவிட இன்னம் வழுவுழுப்பான ரகம் என்று மாறிக் கொண்டேயிருக்கிறது. இதற்கு முடிவே இராது. துணியை எடுத்துக் கொண்டாலும் நாளுக்கு நாள் புதுப்புதுத் திசைகள். எல்லாவற்றையும் வாங்கியாக வேண்டும். இப்போது இருப்பதே செளகரியமாக இருந்தாலும் நம்முடைய புத்தி சாதுர்யத்தால் இதைவிடச் செளகரியமான சாதனங்களைக் கண்டுபிடித்துக் கொண்டே போய், எப்போதும் நாம் இருப்பது அசௌகரியம்தான் என்று ஆக்கிக்கொண்டு, அதைவிடச் செளகரியத்திற்காகத் தவித்தபடி இருப்போம். திருப்தியோ, நிம்மதியோ இல்லாமல் மேலே மேலே ஸம்பாதனம் பண்ணிக் கொண்டேதான் போவோம். நெருப்பிலே பெட்ரோலை விட்டு அணைத்து விடலாம் என்று நினைக்கிற மாதிரித்தான், புதுப்புது ஸாதனங்களைக் கண்டுபிடித்து ஆசையைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டு விடலாம் என்று நினைப்பது.

இது நம் பூர்விகர்களான மஹரிஷிகளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதனால்தான் மனுஷ்யனின் அத்யாவசியத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளுவதற்கு அதிகமாகப் போகவே கூடாது என்று வைத்தார்கள். ஸமீப காலத்தில் காந்தி இதையே தான் வற்புறுத்திச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

எல்லாரையும் ஒரே மாதிரி டாம்பீக வாழ்க்கைக்கு ஆசைப்பட வைப்பது என்ற - இந்த நூற்றாண்டில் 'முன்னேற்றம்' எனப்படுகிற - முயற்சிகள் இருக்கிற வரையில், தனியாக எவனுக்கும் திருப்தி இராது; சமூக ரீதியிலும் போட்டி, பொறாமை, வயிற்றெரிச்சல் போகவே போகாது. வர்ணாசிரம தர்மப்படி எகானாமிகல் லெவலில் (பொருளாதாரத்தில்) பிராமணனும் மற்றவனும் ஸமம்தான். ஜாதி வித்யாஸமின்றி அத்தனை பேருக்கும் ஒரே மாதிரியான எளிய வாழ்க்கையைத் தான் சொல்லியிருக்கிறது. இப்படி எளிமையில் ஸமமாக இருப்பதுதான் ஸாத்யமுமாகும். இந்த நிலையில் தனி ஜீவனும் திருப்தி அடைகிறான், ஆத்மக்ஷேமம் அடைகிறான்; ஸமூஹத்திலும் ஒருத்தனைப் பார்த்து இன்னொருவனுக்கு வயிற்றெரிச்சல் உண்டாக இடம் இல்லாமல் போகிறது.

பணமும் வசதியும் எந்தத் தொழில்காரருக்கும் அதிகம் இருக்கக் கூடாது. இவற்றைவிட முக்யமானது இவை எவற்றை உத்தேசித்து ஏற்பட்டனவோ, ஆனால் இவற்றாலேயே எதை நேராகப் பெற முடியவில்லையோ, அந்த ஆத்ம திருப்திதான். மனநிறைவுதான் மனிதனுக்கு வேண்டியது. திருப்தனாக இருந்தால்தான் ஆனந்தமாக பகவத் தியானம் பண்ண முடியும். அப்படிப்பட்ட மனஸில்தான் பரம ஸத்தியமான வஸ்து எதுவோ அது தெரியும். அதனால்தான் நம் சாஸ்திரப்படி ரொம்பவும் எளிய வாழ்க்கையையே விதித்திருக்கிறது. ஓரளவுக்கு மேல் ஸௌகர்யங்கள் அதிகமாகிவிட்டால் அப்புறம் இந்திரிய ஸுகத்துக்கு மேலான விஷயங்களுக்குப் போகவே முடியாது. அதே மாதிரி, உழைப்பு இல்லாமல், சிரமமே படாமல் ஸுக ஜீவியாக இருந்தாலும் புத்தி, கண்டதை நினைத்துக் கெட்டுத்தான் போகும். ஆகையினால் ஆத்மிகமாக உயர வேண்டுமானால் அஸௌகர்யமும் சிரமமும் கடும் உழைப்பும் கண்டிப்பாக வேண்டும். எந்த நிலைமையையும் ஸௌகரியமாகப் பாவிக்கிற மனப்பான்மை அப்போதுதானே வரும்?

ஒரு பெரிய தப்பிப்பிராயம்

இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிற ஒரு பெரிய தப்பிப்பிராயம் என்னவென்றால் சாஸ்திரோக்தமான வர்ணாசிரம தர்மத்தில் பிராமணனுக்குத்தான் சௌகரியம் ஜாஸ்தி, வருமானம் ஜாஸ்தி, சிரமம் குறைவு என்ற எண்ணம். இது சுத்தப் பிசகு.

நம் சாஸ்திரம் பண்ணிக் கொடுத்துள்ள ஏற்பாட்டில் பிராமணன் சரீரத்தால் உழைத்த உழைப்பு ஒரு குடியானவனின் உழைப்புக்குக் குறைச்சலானதல்ல. பிராமணனின் கர்மானுஷ்டானங்களைப் பற்றித் தெரியாததால் அவன் மற்றவர்களைப் பிழியப் பிழிய வேலை வாங்கிவிட்டு, தான் ஹாய்யாக

உட்கார்ந்து சாப்பிட்டான் என்று இந்தக் காலத்தில் தவறுதலாக நினைக்கிறார்கள். பிராமணனானவன் காலம்பர (காலை) நாலு மணிக்கே முழித்துக் கொண்டு, மழை நாளானாலும் பணி நாளானாலும் பச்சைத் தண்ணீரில் ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். அதிலிருந்து அவனுக்கு ஓயாத கர்மானுஷ்டானம்தான். ஸந்தி, பிரம்மயக்ஞம், ஒளபாஸனம், தேவபூஜை, வைச்வதேவம், இது தவிர இருபத்தியொரு யஜ்ஞங்களில் ஏதாவது ஒன்று என்றிப்படிச் சக்கையாக உழைத்தாக வேண்டும். ஹோம ஜ்வாலையிலும், புகையிலும் நாலு நாள் உட்கார்ந்து பார்த்தால் தெரியும், எத்தனை சிரமம் என்பது. இவனுக்கு எத்தனை வ்ரதானுஷ்டானங்கள்? உபவாஸம் என்று எத்தனை நாள் வயிற்றைக் காயக் காயப் போட்டாக வேண்டும்? எத்தனை ஸ்நானம்?

இந்தச் சிரமங்கள் இதர ஜாதியாருக்கு இல்லை. ஒரு குடியானவன் விடிந்தெழுந்ததும் வயிறு ரொம்ப ஜில்லென்று பழையது சாப்பிடுகிற மாதிரி செய்யப் பிராமணனுக்கு 'ரைட்' கிடையாது. தன் 'ரைட்'டுக்காகவும் சௌகரியத்துக்காகவும் பிராமணன் தர்ம சாஸ்திரங்களை எழுதி வைத்துக் கொள்ள வேயில்லை. அப்படியிருந்தால் இத்தனை கடுமையான விதிகளை, rigorous discipline-களைத் தனக்கே-போட்டுக் கொண்டிருப்பானா? அவன் போஜனம் பண்ணுகிறபோது பகல் 1 மணி 2 மணி ஆகிவிடும். (சிரார்த்தம், யாக தினங்களில் 3 மணி 4 மணி ஆகும்.) குடியானவன் இரண்டாந்தரங்கூடச் சாப்பிட்டுவிட்டு வயல் ஓரத்தில் ஏதாவது ஒரு மரத்தடியில் கொஞ்சம் ஓய்வு எடுத்துக் கொள்கிற சமயத்தில்தான் பிராமணனுக்கு முதல் சாப்பாடே! அதுவும் எப்படிப்பட்ட சாப்பாடு? அந்தக் குடியானவன் சாப்பிடுகிற மாதிரி அத்தனை எளிமையானதுதான். குடியானவன் தேக புஷ்டி தருகிற பழையது சாப்பிடலாம்; இவன் புது அன்னம்தான் சாப்பிட வேண்டும் என்பது தவிர, அதிக வித்தியாசம் இருக்கக் கூடாது. குடியானவன் குடிசைக்கும் பிராமணன் குடிசைக்கும் வித்தியாசமே கிடையாது. இரண்டு பேருக்கும் ஒரே மாதிரி நூல் துணிதான். குடியானவனாவது நாளைக்கு என்று நாலு காசு மீத்து வைத்துக் கொள்ளலாம். பிராமணன் அப்படி வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. பிற்பாடு கொடுக்கலாம் என்று இப்போது கடன் வாங்கிக் கொஞ்சம் 'தாட்பூட்' செலவு பண்ணக்கூட பிராமண

னுக்கு 'ரைட்' கிடையாது.

மஹாபாரதத்தில், யக்ஷ ப்ரச்னத்தில், பிராமணன் எத்தனை எளிமையாய் இருந்தான், அவன் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

பஞ்சமே (அ)ஹனி ஷஷ்டே வா சாகம் பசதி
ஸ்வேக்ருஹே
அந்ருணீச (அ)ப்ரவாஸீ ச ஸ வாரிசர மோததே||

ஒரு நாளில் பகல் பொழுதை எட்டுப் பங்காக்கினால், அதில் ஐந்தாவது அல்லது ஆறாவது பங்கில்தான் பிராமணன் கர்மானுஷ்டானம் எல்லாம் முடித்துச் சாப்பிடுவான். அதன் முன் நாஸ்தா, கீஸ்தா எதுவும் கூடாது. இதுதான் 'பஞ்சமே அஹனி ஷஷ்டே வா'. அந்த வேளையில்கூட என்ன சாப்பாடு? சர்க்கரைப் பொங்கலும் பாதாங்கீருமா? அல்லது தேஹ புஷ்டி தரும் மாம்ஸாதிக்களா? இல்லை. 'சாகம் பசதி' என்றால் ஏதோ ஒரு கீரையைப் பிடுங்கி வேகவைத்துத் தின்ன வேண்டும் என்று அர்த்தம். ஏதோ ஒரு முள்ளிக் கீரையோ, பசலைக் கீரையோ, பொன்னாங்கண்ணியோ ஆற்றங்கரையில் யாருக்கும் சொந்த மில்லாமல் முளைத்திருப்பதை மட்டும் சமைத்துச் சாப்பிட வேண்டும். பிராமணன் நதி தீரத்தில் வணிக்க வேண்டும் என்று வைத்ததற்குக் காரணமே அப்போதுதான் அவன் அடிக்கடி ஸ்நானம் செய்ய முடியும் என்பது ஒன்று. இன்னொரு காரணம், அங்கேதான் பணம் காசே வைத்துக் கொள்ளக் கூடாத இவன், விலை கொடுக்காமலோ, யாசிக்காமலோ நாலு கீரையைப் பிடுங்கி வேக வைத்து ஜீவனை ரக்ஷித்துக் கொள்ளலாம் என்பது. 'யார் இந்தப் பார்ப்பான், பிடுங்கித் தின்ன வந்தான்?' என்று யாரும் அதட்ட முடியாதபடி வாழ வேண்டும் என்று அர்த்தம். கடன் வாங்கக் கூடாது. கடன் வாங்கலாமென்றால் போக்யங்கள், லக்ஷிகளில் மனஸ் போகும். அதற்கு இடமே கொடுக்கக் கூடாது. இதுதான் 'அந்ருணீ' என்றது. தரித்திரமும், அபரிக்ரஹமும் (அத்யாவசியத் தேவைக்கு அதிகமாக ஒரு புல்லைக்கூட வைத்துக் கொள்ளாமலிருப்பதும்)தான் பிராமண லக்ஷணமானதால், கடனும் வாங்கக்கூடாது என்று இருக்கிறது.

இப்போது சர்க்காரிலிருந்து ஆரம்பித்துப் பெரிய பெரிய

தொழிலதிபர்கள் உள்பட எல்லோருக்கும் கடன்தான். சாஸ்திரம் சொன்னபடி, கடன் இல்லாமலும், பிறன் ஏவுதலுக்கு ஸலாம் போடாமலும் தன் தர்மத்தைச் செய்து கொண்டு இப்போது யாராவது இருக்கிறார்களா என்றால் அது நரிக்குற வர்கள்தான் என்று தோன்றுகிறது.

கடைசியில் சொன்ன 'அப்ரவாஸம்' என்பதற்குத் தன் ஊரைவிட்டுப் போகக் கூடாது என்று அர்த்தம். மானமோ, அவமானமோ, கஷ்டமோ, நஷ்டமோ, நமக்கேற்பட்ட தர்மத்தைச் செய்துகொண்டு ஊரோடு கிடக்க வேண்டும். இப்போது இங்கிலாந்தில் ஸெட்டில் ஆகிறோம், அமெரிக்காவில் ஸெட்டில் ஆகிறோம் என்று வெறும் பணத்துக்காக ஆசாரங்களை விட்டுவிட்டுப் பறந்து கொண்டு, இதைப் பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோமே! இதைச் சாஸ்திரத்தில் ரொம்பவும் நிஷித்தமாக(இழுக்காக)ச் சொல்லியிருக்கிறது.

இந்த மாதிரி எல்லா ஜாதியாரும் நன்றாக உழைப்பது, எல்லா ஜாதியாரும் பரம எளிமையாக வாழ்வது என்று ஏற்பட்டு விட்டால் ஜாதி-த்வேஷமும், ஜாதிகள் போய்விட வேண்டும் என்ற பேச்சும் வரவே வராது. இப்போது ஒரு ஜாதிக்கு ஜாஸ்தி பணம்-சௌகரியமும், இன்னொன்றுக்குத் தரித்திரம்-உழைப்பும் வரும்படியாக ஜாதிமுறை அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது என்ற நினைப்பு ஏற்பட்டிருப்பதால்தான் இந்தச் 'சீர்திருத்தம்' எனப்படுகிற அபிப்பிராயங்கள் வந்திருக்கின்றன.

எளிமையும் உழைப்பும்தான் திருப்தி தருவது; சித்தகத்தி தருவது. ஆயிரம் பதினாயிரம் வருஷங்களாக நம் தேசத்தில் இப்படித்தான் நடந்து வந்திருக்கிறது. வர்ணாச்சரமத்தைச் சொன்ன சாஸ்திரங்கள் இவற்றையும் வலியுறுத்தியிருப்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

குணம் அல்லது மனோபாவம் என்பதை வைத்து இக்காலத்திலும் தொழிலைத் தேர்ந்தெடுக்கவில்லை என்று சொன்னேன். இப்போது பணம், வசதி இவற்றை மட்டும் பார்த்து வேலை தேடுவதில்தான் அத்தனை கஷ்டமும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. எல்லோரும் எல்லா வேலைக்கும் வந்து விழுந்து போட்டியும், பொறாமைடும், வேலையில்லாத் திண்டாட்டமுமாக ஆகியிருப்பதற்கு இதுதான் காரணம்!

ஆதியில் பிறப்பினால் தொழிலை நிர்மித்துக் கொடுத்த போது, அதிலேயே தன்னால் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு aptitude, அதை சுலபத்தில் கற்றுக் கொண்டு செய்கிற திறமை எல்லாம் ஏற்பட்ட மாதிரி இப்போது இல்லை. பிதுரார்ஜிதச் சொத்துப் போல அப்போது பெருமிதத்தோடு, பிடிமானத்தோடு ஒவ்வொருவனும் தன் தொழிலை எடுத்துக் கொண்டதால் அதில் நல்ல செய்நேர்த்தி இருந்தது. இப்போது inefficiency (திறமையின்மை)-யைத்தான் எல்லாத் துறைகளிலும் பார்க்கிறோம்!

ஸம வாய்ப்பு விஷயம்

குணம், மனப்பான்மையை வைத்துத் தொழில் என்பது வெறும் புரளி என்கிற மாதிரியேதான் equality of opportunity (எல்லோருக்கும் ஸமமான வாய்ப்பு) இருக்க வேண்டும் என்பதும். இது நடைமுறை ஸாத்தியமே இல்லை. திருஷ்டாந்தமாக மெடிகல் ஸீட், இன்ஜினீயரிங் ஸீட் இவ்வளவுதான் என்று நிர்ணயம் பண்ணி விடுகிறார்கள். இதெல்லாவற்றையும் விடவும் ரொம்பக் குறைவாகத்தான் அடாமிக் ஸயன்ஸ் (அணு விஞ்ஞானம்) மற்றும் அனேக புதுப்புது specialised subject-களில் அட்மிஷனை நிர்ணயிக்கிறார்கள். இவற்றுக்கு ஒரே மாதிரித் தகுதியுள்ள புத்திசாலிகள் போட்டி போடும்போதே அவர்களில் அனேகரை ஸெலக்ட் பண்ணாமல், மற்றவர்களைத்தான் பண்ணுகிறார்கள். அப்படிப் பண்ணுவதுதான் நடைமுறை ஸாத்தியம். பெரிய அதிகாரிப் பதவிக்குப் பரீட்சை வைக்கிற போதும் இப்படியேதான் ஒரே க்வாலிஃபிகேஷன் உள்ளவர்களிலேயே பலரை நிறுத்தும்படியாகிறது. வைத்யம் பண்ணவும், புது விஞ்ஞான விஷயங்களில் ஆராய்ச்சி பண்ணித் தெரிந்து கொள்ளவும் ஆசைப்படுகிற எல்லோருக்கும் - அதாவது அதற்கான நல்ல தகுதி பெற்ற எல்லோருக்கும் - சான்ஸ் கொடுக்கத்தான் வேண்டும் என்று வாதம் பண்ணினால் ஸரியாயிருக்குமா? இந்தத் தேசத்துக்கு இத்தனை டாக்டர் இருந்தால்

போதும், ஸ்பெஷலிஸ்ட் இருந்தால் போதும், ஸயன்டிஸ்ட் களும் அதிகாரிகளும் இவ்வளவு போதும் என்பதால் ஒரு அளவோடு நிறுத்திக் கொண்டு, தகுதியுள்ள மற்ற எல்லாரையும் தள்ளும்படியாகிறது என்பதை எல்லோருமே ஒப்புக் கொண்டு பேசாமலிருக்கிறோம். இதே போலத்தான் தேவ சக்திகளை லோகத்துக்கு அனுகூலம் பண்ணித்தர ஜனங்களில் இத்தனை சதவிகிதம் மட்டும் கர்மானுஷ்டானம் பண்ணினால் போதும்; பாரம்பரியமாக வந்திருக்கிற இவர்கள் போதும், இதற்கு மேல் அவசியமில்லை, அப்படிச் செய்தால் மற்றவர்கள் செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் கெட்டுப் போகும் என்று வர்ண விபாகம் பண்ணி வைத்திருக்கிறது. ஃப்ரெஞ்ச் ரெவல்யூஷன் (பிரான்சுப் புரட்சி) கொண்டு வந்துவிட்ட அனேக அபேதவாதங்களை சாஸ்திர விஷயத்தில் பொருத்த வேண்டுமென்று, யோசிக்காமல் கோஷம் போடுகிறோம் - அவை நம் லௌகிக லெவலிலேயே ஸாத்யமில்லை என்பதைப் பார்த்தும் புரிந்து கொள்ளாமலே!

ஐக்கிய சக்தி

‘சரி, இப்படித் தனித்தனியாக ஜாதிகள் பிரிந்திருந்தால் மொத்த ஸமூகத்தில் கட்டுக்கோப்பு எப்படியிருக்கும்?’ என்றால் அது (ஸமூஹக் கட்டுக்கோப்பு) இருக்கத்தான் செய்தது. த்வேஷத்தில் பிரிந்திருக்கிற இன்றைவிட அன்றைக்குத்தான் ஸமூஹ ஐக்கியம் இருந்தது. எப்படியிருந்தது என்றால் அத்தனை பேருக்கும் இருந்த பொதுவான மத உணர்ச்சியாலும் சாஸ்திர நம்பிக்கையாலும் தான். ஊருக்கே பொதுவாக, ஊருக்கே மத்தியமாக இருந்த ஆலயத்தால்தான். அத்தனை ஜனங்களும் ஈசுவர ஸன்னிதானத்தில் அரன்குடிமக்களாக ஒன்று சேர்ந்திருந்தார்கள்; வழிபாடுகளில், உத்ஸவாதிகளில்

அத்தனை ஜாதியாரும் கலந்து கொண்டார்கள்; அவரவரும் ஒவ்வொரு விதத்தில் கைங்கரியம் செய்தார்கள்.

ஆசௌசம் (தீட்டு) ஏற்பட்டுவிட்ட ஒரு ச்ரௌதிகள் மேலே பட்டால்கூட ஸ்நானம் செய்தவர்களே ரதோத்ஸவத்தில் பஞ்சமர்களோடு தோளோடு தோள் இடித்துக் கொண்டு வடம் பிடித்து இழுத்தார்கள்; திரும்பி வீட்டுக்கு வந்ததும் ஸ்நானம் செய்யாமலே சாப்பிட்டார்கள். ஏனென்றால் சாஸ்திரத்தில் அப்படியிருக்கிறது. மனஸில் த்வேஷமில்லாமல் ஐக்யமாயிருந்து தொழிலில் மட்டும் பிரிந்திருந்த காலம் அது! அப்போது ஜாதி முறையால் ஐக்கியமில்லாதிருந்ததாகக் கதை கட்டினாலும், வேத சாஸ்திர நம்பிக்கையும் கோயிலும் அன்றைக்கு ஸமுஹத்தை நன்றாக ஐக்கியப்படுத்தியது. இப்போது ஐக்கியம், ஐக்கியம் என்று சொல்லிக்கொண்டே த்வேஷப் பிரசாரத்தால் ஜனங்களைப் பரஸ்பர சத்ருக்கள் மாதிரிப் பிரித்திருக்கிறது!

இதனால்தான் அனேகமாக இப்போது 'வேதமும் வேண்டாம்; கோயிலும் வேண்டாம்' என்பதும் 'ஜாதி வேண்டாம்' என்பதோடு சேர்ந்திருக்கிறது!

வேதம் வேண்டாம், கோயில் வேண்டாம் என்பதுதான் ரொம்பவும் உச்சநிலையில் வேதமே சொல்வது. ஞானம் வந்த நிலையில் வேதம் வேதமில்லை; தீண்டாதான் தீண்டாதவனில்லை என்று உபநிஷத்தே சொல்கிறது. அப்படி நிஜமாகவே இல்லையாக்கிக் கொள்வதற்காகவே அப்படிப்பட்ட ஞானம் வருகிற வரையில் வேதம் வேண்டும், கோயில் வேண்டும், ஜாதி வேண்டும். என்கிறது. ஒரே அபேதமாகி விடுவதற்கே முதலில் இத்தனை பேதமும் வேண்டும் என்கிறது.

இந்த லோக வாழ்க்கையை விட்டு விடுதலைக்கு ஓயாமல் பிரயாணைப்படுகிறவனுக்கு முடிந்த முடிவில் எல்லாம் ஒன்றாகி விடுவதை வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது; கிருஷ்ண பரமாத்மாவும் சொல்லியிருக்கிறார். முடிந்த முடிவில் காரியமே இல்லை. 'தஸ்ய கார்யம் வித்யதே' (கீதை III.17).

காரியம், தொழில் என்று ஏற்பட்டுவிட்ட இந்த நடைமுறை

லோக வாழ்க்கை விஷயத்தில் அந்த அபேத தத்வத்தைச் சொல்லி, இதனால் எந்த பேதமும் காரிய லோகத்தில் கூடாது என்பது தப்பான வாதம். காரிய லோகத்திலும் இந்த ஸம்பாவனையானது நம் மனஸில் அன்பு என்கிற ரூபத்தில் ஸகல ஜாதியிடமும், ஸகல பிராணிகளிடமும் கொஞ்சம்கூட ஏற்றத் தாழ்வில்லாமல் ஸமமாக நிறைந்து நிரம்பி இருக்க வேண்டும் என்றுதான் சாஸ்திரங்கள் சொல்கின்றன. அதாவது அன்பிலே தான் அபேதம். காரியத்தில் அபேதம் இல்லை. 'எல்லாம் ஒன்று என்கிற பாவனை, உள்ளுணர்ச்சி எப்போதும் இருக்க வேண்டும்; அதனால் ஏற்படுகிற' நிறைந்த ப்ரேமை இருக்க வேண்டும். ஆனால் காரியத்தில் வித்யாஸம் பார்க்கத்தான் வேண்டும்' என்பதே சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருப்பது.

பாவாத்வைதம் ஸதா குர்யாத்; க்ரியாத்வைதம் ந கர்ஹிசித் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது 'எல்லாம் ஒன்று என்ற அத்வைதம் பாவனையில் எப்போதும் இருக்க வேண்டும்; காரியத்தில் ஒருபோதும் அல்ல' என்று அர்த்தம்.

லோக வாழ்க்கையில் இப்படிப் பேதப்படுத்தினால்தான் ஒழுங்கும், சீரான போக்கும் இருக்கும். அப்போதுதான் குழப்பமில்லாமல், மனக்கலக்கமில்லாமல் ஆத்ம சிந்தனையை வளர்த்துக் கொள்ள முடியும். லோக வாழ்க்கை பொய் என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதற்காகவே, இப்படி அதை ரொம்பவும் நிஜம் மாதிரி ஒழுங்குபடுத்தித் தர வேண்டும் என்பதுதான் ஸநாதன தர்மத்தின் ஏற்பாடு.

அதிலே நாலு வர்ணம் என்று வைத்தது இன்னம் கவடு விட்டுப் பிரிந்து கலந்து பல ஜாதிகளாயின. ஸப்த ஸ்வரங்களே பலவகையாகச் சேர்ந்து எழுபத்தியிரண்டு மேளகர்த்தா ராகங் களும், மற்ற கணக்கில்லாத ஜன்ய ராகங்களும் உண்டானது போல், நாலு வர்ணத்துக்கு ஆதாரமான தத்வமே மேலும் பல ஜாதிகளாகப் பிரித்துக் கொடுத்தது. இவ்வளவு பிரிவுகளையும் அவற்றுக்குரிய தர்மங்களையும் பற்றி ஸம்பிரதாயங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

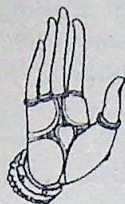

பிற மதங்களில்...

மற்ற மதங்களும் இப்படிப்பட்ட வித்யாஸங்களைப் பின் பற்றி வந்தால் நமக்கு இது குறையாகத் தோன்றாது. அவர்கள் நம்மைப் பரிஹஸித்து இந்தப் பேதத்தைக் குத்திக் காட்டுவ தாலேயே நம்மவர்களுக்கும் இது தப்பாகத் தோன்ற ஆரம் பித்து விட்டது. ஆனால் நன்றாக ஆலோசித்துப் பார்த்தால் மற்ற எல்லா மதத்தையும்விட நம்முடைய மதமொன்றே ஆதிகாலத்திலிருந்து சிரஞ்ஜீவியாக இருந்து வருவதற்கும், நம்முடைய நாகரிகமே உலகத்தின் மற்ற நாகரிகங்களைவிட மகோன்னதமாக இருந்து வருவதற்கும் காரணம் மற்ற மதங் களில் இல்லாத இந்த வர்ணதர்மம்தான் என்று தெரியும்.*

மற்ற மதங்களில் ஜாதி தர்மம் என்று மூல நூல்களில் இல்லாவிட்டாலும், பிற்பாடு அவற்றிலும் ஒன்று சேர முடியாத பல பிரிவுகள் ஏற்பட்டுத்தான் இருக்கின்றன. இவர் கள் ஒருத்தருக்கொருத்தர் விவாஹ ஸம்பந்தம் செய்து கொள்ளாமல் தனித்தனி ஜாதி மாதிரித்தான் இருக்கிறார்கள். இப்படி முஸ்லீம்கள் ஸியா, ஸுன்னி, அஹமதியா என்று பிரிந்திருக்கிறார்கள். அது தவிர இங்கே பட்டாணி, லப்பை என்று இருப்பவர்களுக்கூட பரஸ்பர விவாஹ ஸம்பந்தம் செய்வ தில்லை. கிறிஸ்துவர்களில் காதலிக், பிராடெஸ்டென்ட், கிரீக் சர்ச் என்ற பிரிவினர்களும் இப்படியே. ஆனாலும் Division of Labour (தொழில் பாகுபாடு) என்ற உன்னத தத்துவத்தின் மீது ஒரு லெவலில் மட்டும் பிரிந்திருந்து இன்னொரு லெவலில் ஐக்கியமாயிருக்கிற நம் ஜாதி முறையை, இம்மாதிரியில் லாமலே பிரிந்திருக்கிற அவர்கள் நிந்தித்துப் பேசுகிறார்கள். அதற்குப் பதில் சொல்லக்கூட நமக்குத் தெரியவில்லை!

* அருள் உரை 4-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள 'காரியத்தில் பேத மும் மனோ பேதமும்', 'இங்கு மட்டும் இருப்பானே?' என்ற கட்டுரை களைப் பார்க்கவும்.

ஹிந்து மதத்தின் சிரஞ்ஜீவித்வம்

மற்ற மதங்களில் எல்லோருக்கும் பொதுவாக வைத்த தர்மங்களை, அறநெறிகளை நம் மதத்திலும் எல்லோருக்கும் விதித்ததோடு அவரவர் தொழிலைப் பொறுத்து அதற்குத் தனியான விசேஷ தர்மங்களை வைத்து ஒன்றோடொன்று கலந்துவிடாமல் ஸமுஹத்தைப் பிரித்து வைத்ததுதான் நம் நாகரிகத்தின் சிரஞ்ஜீவித் தன்மைக்கு உயிர்நிலை.

நம்முடைய மதம் எவ்வளவோ யுகங்களாக நீடித்து வாழ்ந்து வந்திருக்கிறது. ஏதோ ஆதாரம் இருந்துதான் இந்த மதம் இவ்வளவு நாள் பிழைத்திருக்கிறது. எந்த மதமும் இவ்வளவு தீர்க்காயுஸோடு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. நம் முடைய மதத்தை நான் நம்முடைய கோயிலைப் போல நினைத்திருக்கிறேன். நம்முடைய கோயில்கள் மற்றவர்களுடைய சர்ச் அல்லது மசூதியைப் போலச் சுத்தமாக இல்லை. மற்ற மதத்தார்களுடைய கோயில்களோ வெள்ளையடித்து சுத்தமாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நம்முடைய கோபுரங்களில் முளைத்திருக்கும் மரங்களுக்குக் கணக்கே கிடையாது. அவ்வளவையும் தாங்கிக் கொண்டு நமது கோயில்கள் நிற்கின்றன. ஆனால் மற்ற மதத்தார்களின் கோயில்களில் இரண்டு மூன்று வருஷத்திற்கு ஒருதரம் ரிப்பேர் செய்யாவிட்டால் தாங்காது. நம் கோயில்கள் அப்படியில்லை. அவை கருங்கல்லால் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. பல ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்பு நம்முடைய பெரியோர்கள் பலமாக அஸ்திவாரம் போட்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால்தான் அவ்வப் போது ரிப்பேர் இல்லாமலே நம் கோயில்கள் நீடித்து நிற்கின்றன. நாம் கோயில்களில் பல ஆபாஸங்களைச் செய்கி

றோம்; அபசாரங்கள் செய்கிறோம்; இவ்வளவுக்கும் ஈடு கொடுத்துக் கொண்டு நம்முடைய கோயில் நிற்கிறது. லோகத்திற்குள் மிகப் புராதனமான கோயில்கள் இந்தியாவில்தான் இருக்கின்றன என்று எல்லோரும் சொல்கிறார்கள். சீமையில் இருந்து நம்முடைய கோயில்களைப் படம் பிடிப்பதற்காக வென்றே பல பேர் வருகிறார்கள். நம்முடைய அலக்ஷயத்தால் அழிவதற்குரிய காரணங்கள் பல இருந்தும் அவை இப்படி நெடுங்காலமாக அழியாமல் நிற்கின்றன. அவற்றை இடித்து விடலாமென்றாலோ அதுவும் சிரமமாக இருக்கிறது. கட்டுவதற்கு எவ்வளவு சிரமப்பட்டிருக்க வேண்டுமோ அதைவிட இடிப்பதற்கும் சிரமப்பட வேண்டும்!.

நம்முடைய மதமும் இப்படித்தான் இருக்கிறது! நமக்குத் தெரியாமல் ஏதோ ஒன்று (மற்ற மதங்களில் இல்லாத ஏதோ ஒன்று) இதைத் தாங்கிக் கொண்டு நிற்கிறது. அதனால்தான் எவ்வளவோ வித்யாஸங்கள் இருந்தாலும் இந்த மதம் அழியாமல் நிற்கிறது!

அந்த ஏதோ ஒன்று வர்ணாச்ரம தர்மந்தான். மற்ற மதங்களில் எல்லாருக்கும் ஒரே தர்மம் இருக்கிறது. அதனால் தான் அவை அதிகப் பெருமை அடைந்திருக்கின்றன என்று நாம் நினைக்கலாம். ஆனால் அவை ஒரு ஸமயம் ஒரே அடியாக ஏறி நிற்கும். ஒரு ஸமயம் இருந்த இடம் தெரியாமற் போனாலும் போய்விடும். ஒரு காலத்தில் புத்த மதம் இருந்த தேசத்தில் பிற்பாடு கிறிஸ்துவ மதமும், கிறிஸ்துவ மதம் இருந்த தேசத்தில் இஸ்லாமும், இஸ்லாம் இருந்த தேசத்தில் கிறிஸ்துவ முமாக இப்படிப் பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டிருப்பது சரித்திர பூர்வமான உண்மை. எகிப்து, கிரீஸ், சைனா முதலிய தேசங்களில் ரொம்பவும் பூர்வத்தில் இருந்து உயர்ந்த நாகரிகங்களை உண்டு பண்ணின மதங்கள் இப்போது இல்லவேயில்லை. இத்தனை மாறுதல்களையும் பார்த்துக் கொண்டு, வெளியிலிருந்தும் உள்ளேயிருந்துமே எண்ணி முடியாத தாக்குதல்களைத் தாங்கிக் கொண்டு நம் ஹிந்து மதம் மட்டும் 'சாக மாட்டேன்' என்று இருந்து வருகிறது.

ஒரு பனைமரம் இருந்தது. அதன்மேல் ஓர் ஓணான் கொடி கிடுகிடு என்று படர்ந்தது. சில மாதத்திற்குள் பனைமரத்திற்கு

மேல் வளர்ந்துவிட்டது. அப்பொழுது அந்த ஓணான்கொடி, 'இந்தச் சில மாதமாக இந்தப் பனைமரம் ஓர் அங்குலம்கூட உயரவில்லையே! இது உபயோகம் இல்லாதது' என்று சொல்லிச் சிரித்தது. பனைமரம் சொல்லிற்று: 'நான் பிறந்து பதினாயிரம் ஓணான்கொடியைப் பார்த்திருக்கிறேன். நீ பதினாயிரத்து ஓராவது கொடி. ஒவ்வொரு கொடியும் இப்படித்தான் கேட்டது. எனக்கு ஒன்றும் சொல்லத் தெரியவில்லை' என்று! இந்த மாதிரித்தான் நம் மதமும் பிற மதங்களும் இருக்கின்றன!

நம் மதத்தில் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனி வேறு வேறு விதமான தர்மங்கள் இருந்தாலும் இந்தத் தர்மானுஷ்டானங்களில் எல்லோருக்கும் ஸமமான பலன்தான் உண்டாகிறது; ஸமமான பலமும் உண்டாகிறது.

சலுகை இல்லை

தர்ம சாஸ்திரங்களை பிராமணர்களின் ஸ்வய நலத்துக்காகவே எழுதி வைத்துக் கொண்டார்கள் என்று சொல்வது எவ்வளவு தப்பு என்பது, அந்த ஜாதிக் கே மிகக் கடுமையான நியமமும், ரொம்ப எளிமையான வாழ்க்கையும் விதிக்கப்பட்டிருப்பதிலிருந்து தெளிவாவது மட்டுமில்லை; தர்ம சாஸ்திரங்களின் நிஷ்பக்ஷபாதத்துக்கு இன்னொன்றும் இதைவிடப் பெரிய சான்றாக இருக்கிறது. ஸகல கலைகளையும், வித்யைகளையும் பிராமணன் கற்றாலும் பிறருக்குத்தான் அவற்றைப் போதிக்கலாமே தவிர, வைதிகானுஷ்டானங்களைப் போலக் கஷ்டமாயில்லாததும், அதிகப் பண லாபம் தருவதுமான அந்தக் கலைகளில் ஏதொன்றையும் தானே தொழிலாக நடத்தக் கூடாது என்று கட்டிப் போட்டிருப்பதைத்தான் சொல்கிறேன்.

இப்போது எல்லாரும் எல்லாவற்றிலும் ஸமம், முக்யமாக

நீதிக்கு முன் அனைவரும் ஸமம் என்றெல்லாம் நிறையக் கோஷம் போட்டாலும், சட்டசபை, பார்லிமெண்ட், கோர்ட் என்று எதை எடுத்தாலும் அதைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்களை மற்ற பொது ஜனங்களோடு ஸமமாக வைக்கக் கூடாது என்று privileges (சலுகையான உரிமைகள்) எழுதி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தங்களை யாராவது ஏதாவது (கண்டனமாகச்) சொன்னால் contempt charge (அவமதிப்புக் குற்றம்) என்று கொண்டு வந்துவிடுகிறார்கள். இப்படி நான் சொல்வதைக்கூட contempt என்று கொண்டு வரக்கூடும்! இதே மாதிரித் தங்களுக்கு அலவன்ஸ் வேண்டும், ரயில் பாஸ் வேண்டும் என்றெல்லாம் மற்றவர்களுக்கில்லாத சலுகைகளைத்தான் ஜனநாயக அபேதவாதிகளும் ஏற்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். இதற்கெல்லாம் மாறாகத் தங்களையே வறுத்தெடுத்துக் கொண்டு கட்டுப்பாடுகளை வைத்துக் கொண்டவர்கள்தான் தர்ம சாஸ்திரங்களை ரக்ஷித்த ஜாதிக்காரர்கள். வேறொருத்தனால் இவர்களுக்கு அனாசாரம் வந்தால்கூட அவனுக்குத் தண்டனை இல்லை; தாங்கள்தான் ஸ்நானம் பண்ணிப் பட்டினி கிடக்க வேண்டும் என்ற அளவுக்குத் தங்களையே கஷ்டப்படுத்திக் கொண்டதைத்தான் சாஸ்திரங்களில் பார்க்கிறோம்!

பிராமணனுக்குப் பதினெட்டு வித்யைகளும் தெரிய வேண்டும். லோகத்திற்கு வேண்டியவையெல்லாம் தெரிய வேண்டும். ஸங்கீத வித்யையான காந்தர்வ வேதம் தெரிய வேண்டும். கிருஷி சாஸ்திரம் (உழவு) தெரிய வேண்டும். அது ஜ்யோதிஷத்தில் ஸம்ஹிதை என்னும் பிரிவில் வந்துவிடும். வீடு கட்டத் தெரிய வேண்டும். இப்படி எல்லாத் தொழில்களையும் தெரிந்துகொண்டு அந்த அந்த வித்யைகளுக்கும் ஏற்ற ஜாதியினர்க்கு அந்த அந்த வித்யையைச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். இவனே அவற்றில் ஒரு விருத்தியிலும் (தொழிலிலும்) நுழையக் கூடாது. வேத அத்தியயனம்தான் பண்ண வேண்டும். வேறே தொழில் நடத்தி அதிக லாபம் ஸம்பாதிக்க வரக்கூடாது.

தனுர்வேதம் விச்வாமித்ரருக்குத் தெரியும். விச்வாமித்ரர் யாகம் பண்ணினார். அதை ஸுபாஹு, மாரீசன் என்னும் ராக்ஷஸர்கள் வந்து கெடுக்க ஆரம்பித்தார்கள். அப்பொழுது

அவர், 'எனக்குத்தான் தனுர்வேதம் தெரியுமே! நானே இவர்கள் பேரில் அஸ்திரங்களைப் போடுகிறேன்' என்று எண்ணிப் போடவில்லை. ராம - லக்ஷ்மணர்களைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தே அந்த ராக்ஷஸர்களைத் தொலைக்கச் சொன்னார். வழியிலே இவரேதான் அவர்களுக்கு அஸ்திர-சஸ்திர வித்தையை உபதேசித்தார்!

ஆகையால் பிராமணன் வேத அப்யயனத்தை மாத்திரம் ஜாக்கிரதையாக ரக்ஷித்து வர வேண்டும். ஆனால், மற்ற எல்லாவற்றையும் அவன் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். 'கத்தி சுழற்றத் தெரியுமா?' என்றால் 'தெரியும்' என்று சொல்ல வேண்டும். 'சிகிதையை முறை தெரியுமா?' என்றால் 'தெரியும்' என்று சொல்ல வேண்டும். 'சித்திரம் எழுதுவாயா?' என்றால் 'எழுதுவேன்' என்று சொல்ல வேண்டும். வர்ணாச்ரம தர்மத்துக்குத் தக்கபடி அந்த அந்தத் தொழிலாளியைச் சிஷ்யனாக்கிக் கொண்டு அந்த அந்த வித்யையைச் சொல்லிக் கொடுத்து அவன் தரும் குரு தக்ஷிணையைக் கொண்டு ஜீவிக்க வேண்டும். குரு தக்ஷிணை கொஞ்சமாக இருந்தாலும் திருப்தி அடைய வேண்டும்.

அப்படி எங்கேயானும் ஓரிரண்டு இடங்களில் ஒரு ஜாதிக் காரனுக்குத் தனிச் சலுகை கொடுத்திருக்கிறது என்று தோன்றும்படியிருந்தாலும் அதற்கு நியாயமான காரணம் இருக்கும். டிக்கெட் கொடுக்கும் இடத்தில் டிக்கெட் கொடுப்பவனை மட்டும் தனி ரூமில் வைத்து, மற்றவர்கள் வெளியிலிருந்து வாங்கிக் கொள்வது ஸமத்வமாகாது என்று எல்லாரும் உள்ளே புகுந்துவிட்டால் டிக்கெட் கொடுப்பவன் என்ன செய்வான்? மற்றவர்களுக்குத்தான் ஒழுங்காக டிக்கெட் கிடைக்குமா? ஒவ்வொருவருக்கும் தங்கள் தங்கள் கடமைகளைச் செய்யச் சில ஸௌகரியங்கள் இருக்க வேண்டும். ஒரு பொதுக் குடும்பத்தில் ஒருவருக்கு வியாதி உண்டானால் அவருக்குச் சில ஸௌகரியங்கள் செய்து கொடுக்கிறோம். மற்றவருக்கும் அப்படி வேண்டுமென்பது நியாயமா? எல்லாருக்கும் பொதுவான தர்மங்களும் நம் மதத்தில் நிறைய இருக்கின்றன. கடமையைச் செய்வதற்குச் சில ஸௌகரியங்கள் வேண்டுமல்லவா? வாஸ்தவத்தில் அவை ஸௌகரியங்களல்ல; சலுகையுமல்ல. அவர்களுக்குள்ள அந்த விசேஷ தர்மம் ஸமூஹத்துக்குப் பயன்படுத்வதற்கே வேண்டிய

வைதாம் இந்தச் சில வசதிகள். இதை எல்லோரும் அங்கீகாரம் செய்ய வேண்டும். ஏனென்றால் அவர்கள் செய்வது தங்களுக்காக மட்டுமல்ல; எல்லோருக்கும் ஸௌக்யம் உண்டாவதற்காகவே அவர்கள் தங்கள் விசேஷ தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கிறார்கள்.

ஹ்ருதயத்தில் அன்பும் ஒற்றுமையும் இருக்க வேண்டும். எல்லாம் ஒரே ஜாதி என்று சேருவதால் மட்டும் ஒற்றுமை வந்துவிடாது. ஒன்றாகக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டும், ஒரே ஜாதியாகக் கட்டிப் புரண்டு கொண்டும் இருக்கிற மேல் நாடுகளில் இருக்கிற பரஸ்பரப் போட்டியும் த்வேஷமும் கொஞ்சமா நஞ்சமா? நம்முடைய சாஸ்திர தர்மப்படி ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் காரியங்களைச் செய்து கொண்டு, மற்றவர்களுடைய காரியங்களும் நடக்கும்படிச் செய்து மனஸில் ஒன்றுமையாகவே இருந்து வந்தார்கள். மாமனாரிடம் மருமகள் பேசுவதில்லை; மரியாதைக்காக அப்படி இருக்கிறாள்; அது த்வேஷம் ஆகுமா? நமக்கு ரொம்பவும் நெருங்கிய நம் ஜாதிக்காரரான ஒருவருக்கே ஏதாவது தீட்டு வந்து விட்டால் நாம் அவர் தொட்டுச் சாப்பிடுவதில்லை. அவரைத் தொடுவதில்லை; அதனால் த்வேஷம் உண்டா? இந்த மாதிரி உள்ளவற்றை த்வேஷமென்று சொன்னால் அது நம் பார்வையில் உள்ள தோஷம்தான். நமக்குள்ள மனக் கலக்கத்தினால் நம்முடைய தர்மங்கள் தப்பாகத் தோன்றுகின்றன!

அனைத்தும் அனைவர் பொருட்டுமே!

பிராமணன் கொடுக்கும் வைச்வதேவத்தில் பஞ்சமனுக்கும் வீட்டு வாசலில் பலி போட வேண்டும் என்று சாஸ்திரம் சொல்கிறது. வேதத்தில் சொன்ன ஸகல கர்மமும் 'லோகா: ஸமஸ்தா: ஸுகினோ பவந்து' (உலகிலுள்ள உயிர்க்குலம் முழுவதும் இன்பம் அடைய வேண்டும்) என்ற லக்ஷ்யத்துக்காக ஏற்பட்டதுதான். வேத சப்தமும் யஜ்ஞமும் எல்லார் நலனுக்காகவும்தான்.

ஒரு கூத்திரியன் அரசாள்வது, போர் செய்வது, police (காவல் பணி) செய்வது எல்லாம் ஸமஸ்த. ஜனங்களின் நன்மையின் பொருட்டேயாகும்.

வைச்யன் வியாபாரம் பண்ணி லாபத்தை எல்லாம் தனக்கே மூட்டை கட்டிக் கொள்கிறான் என்று நாம் நினைத்தால் தப்பு. அவனும் பெரிய சமூக சேவை செய்கிறான்.

வைசியர்கள் செய்ய வேண்டிய தருமத்தை பகவான் கீதையில் ஒரு ச்லோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்: 'கிருஷி கௌரக்ஷ வாணிஜ்யம் வைச்யம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்' என்று (கீதை XVIII.44) வைசியர்களுக்கு இங்கே முக்கியமாக மூன்று காரியங்கள் சொல்லியிருக்கிறது. 'கிருஷி' என்றால் பூமியை வைத்துக் கொண்டு உழுது சாகுபடி செய்து ஜனங்களுக்கு உபயோகப்படுத்த வேண்டியது. அடுத்தது பசுவை ஸம்ரக்ஷிக்க வேண்டியது. மூன்றாவது, வியாபாரத்தினால் ஜனங்களுக்கு உபகாரம் செய்ய வேண்டியது. அதாவது, விவசாயத்தை விருத்தி செய்து அதனால் மற்ற ஜீவராசிகளுக்கு உபகாரம் செய்ய வேண்டியது ஒரு வைசிய தர்மம். பசுவை நன்றாக ஸம்ரக்ஷணை செய்து

அதன் கன்றுக்குக் கண்டு பாக்கியுள்ள பாலை யஜ்ஞங்களுக்கும் ஜனங்களுக்கும் உபயோகப்படுத்த வேண்டும். அவ்வளவு புஷ்டியாகப் பசுவை ஸம்ரக்ஷிப்பது இன்னொரு முக்கிய தர்மம். வியாபாரமானது வைசியர்களுக்கு மூன்றாவது முக்கியமான தர்மம். அதாவது வெகு தூரமான தேசங்களில் விளையும் கோதுமை, பெருங்காயம், குங்குமப்பூ போன்ற சாமான்களை ஓர் இடத்தில் சேகரித்து ஜனங்களுக்கு விற்று உபகாரம் செய்வதே ஒரு தர்மம். ஒரு மனிதனுக்கு லக்ஷக்கணக்காகப் பணம் இருந்தும் ப்யிர் முதலியவை இல்லாத பாலைவனத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தால், இந்தப் பணத்தைக் கொண்டு மாத்திரம் அவன் ஜீவிக்க முடியுமா? அதேமாதிரி நெல் ஏராளமாக விளையும் தேசத்தில் நெல்லை மாத்திரம் வைத்துக் கொண்டு மற்றவை இல்லாமல் ஜீவிக்க முடியுமா? ஆகையால் வியாபாரம் என்பது பல இடங்களில் கிடைக்கும் ஸாமான் களை ஓர் இடத்தில் சேகரித்து ஜனங்களுக்குக் கிடைக்கப் பண்ணும் பெரிய உபகாரம் என்று தெரிகிறது. இது வைசிய ருக்கு முக்கிய தர்மமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. வைசியர்கள் தமக்கு வியாபாரம் வேண்டாமென்றிருப்பது பாபம். அதேமாதிரி ஒரு பிராமணன் கர்மானுஷ்டானத்தை விட்டுவிட்டுக் கண்ட தொழிலைப் பண்ணிக் கொண்டு பணம் ஸம்பாதித்தால் அதுவும் பாபம். வியாபாரத்தை அவரவர்கள் லாபத்தை உத்தேசித்துச் செய்கிறார்கள் என்று நினைக்கக் கூடாது. ஏனென்றால் ஒரு ஸமயம் ஒரு வாரம் ஹர்த்தால் ஏற்பட்டுக் கடைகள் மூடப்பட்டிருந்தால் அப்பொழுது ஒரு ஸாமானும் கிடைக்காமல் ஜனங்கள் படும் சிரமம் சொல்லி முடியாது. ஆகையால் வியாபாரம் பொதுப் பிரயோஜனத்தை உத்தேசித் ததே தவிர, சொந்தப் பிரயோஜனத்தை மட்டும் உத்தேசித்த தல்ல. வைசியர்கள் வியாபாரத்தைத் தங்கள் லாபத்துக்காகச் செய்கிறோமென்று எண்ணாமல் ஸமூஹ நலனுக்காக பசவா னால் ஏற்படுத்தப்பட்ட காரியத்தைச் செய்கிறோமென்று நினைத்துச் செய்ய வேண்டும்.

நாலாம் வர்ணத்தின் அனுகூல நிலை

நாலாவது வர்ணத்தவரின் தர்மம் மற்ற எல்லாவிதமான சரீர உழைப்பையும் பண்ணுவது. மற்றவர்களுக்கு உள்ள status (அந்தஸ்து), சௌகரியம் இவர்களுக்கு இல்லை என்று தோன்றும். ஆனால் இவர்களுக்கு ஆசாரக் கட்டுப்பாடுகளை ரொம்பக் குறைத்து ஸ்வதந்திரமாக விட்டிருப்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். இவர்கள் மற்ற எல்லாரைக் காட்டிலும் திருப்தியாக, பகவானுக்குக் கிட்டத்தில் இருந்து வந்தார்கள். 'கலியுகம் மட்டம் இல்லை, நாலாவது வர்ணத்தவர்கள் மட்டம் இல்லை. கலிதான் ரொம்ப உசத்தி; நாலாவது வர்ணத்தவர்கள்தான் ரொம்ப உசந்தவர்கள் - கலி: ஸாது சூத்ர: ஸாது' என்று ஸாக்ஷாத் வியாஸாசார்யர்களே சொல்லியிருக்கிறார். ஏன்? மற்ற மூன்று யுகங்களிலும் தியானம், தபஸ், பூஜை என்று ரொம்பவும் கஷ்டப்பட்டாலே அடைய முடிகிற பகவானை நாம் ஸங்கீர்த்தனத்தாலேயே கலியில் எளிதில் அடைந்து விடலாம். அதனால் 'கலி: ஸாது' என்றார். பிராமணன், கூத்திரியன், வைசியன் என்ற மற்ற மூன்று வர்ணத்தவர்களுக்கும் கர்வம் உண்டாக இடம் இருக்கிறது. தங்களைப் பற்றி அவர்களுக்கு இப்படி ஓர் அஹங்காரம் உண்டாகி விட்டதானால் அப்புறம் ஆத்மா கடைத்தேற வழியே இல்லை. 'நமக்குப் புத்தி வன்மை இருக்கிறது' என்று பிராமணனும், 'நமக்கு அதிகார சக்தி இருக்கிறது' என்று கூத்திரியனும், 'நமக்குப் பண்பலம் இருக்கிறது' என்று வைசியனும் அஹங்காரப் பட்டுக் கொண்டு தப்பாகப் போவதற்கு இடமிருக்கிறது. நாலாவது வர்ணத்தவனுக்கு இப்படி இல்லை. அடக்க குணத்துக்கு இடமாக இருக்கிறவன் அவன். 'அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும்' என்று வள்ளுவர்கூடச் சொல்கிறார் அல்லவா? அதனால் அவன் ஸ்வாமிக்குக் கிட்டேயே இருக்கிறான். அஹங்காரம்

வந்துவிடக் கூடாது. அதை அழித்து ஜீவனை பகவத் பிரஸாதத்துக்கு உரியவனாகப் பண்ண வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் மற்ற மூன்று வர்ணத்தாருக்கு வேதத்திலும் வேத காரியங்களிலும் மூன்று grade-களில் அதிகாரம் கொடுத்திருக்கிறது. அந்த வைதிகக் கர்மானுஷ்டானங்களைப் பண்ணுவதானால் அதற்கு நிரம்ப ஆசாரங்கள், ஸ்நான-பான-ஆஹார நியமாதி கள் உண்டு. இந்த நியமம் என்ற பத்தியம் இருந்தால்தான் வேத மந்திரம் என்ற மருந்து வேலை செய்யும். ஆசாரம் தப்பினால் அபசாரம். அது பெரிய பாபம். அதற்காகக் கஷ்டம் அனுபவித் தாக வேண்டும். அதனால் எப்போதும் அவர்கள் கண்குத்திப் பாம்பாக ஆசாரங்களை அனுஷ்டித்தாக வேண்டும். நாலாவது வர்ணத்தவனுக்கு இப்படி இல்லை. அவனுக்கு நியமங்கள் ரொம்பவும் குறைச்சல்தான். அவன் செய்கிற உழைப்பே அவனுக்குச் சித்த சுத்தி, அதுவே அவனுக்கு வேத கர்மானுஷ்டானம், ஸ்வாமி எல்லாமும்! இப்படி அவனுக்கு எளிதில் ஸித்தி ஏற்படுகிறது. இதனால்தான் 'குத்ர: ஸாது' என்று வியாஸரே இரண்டு கைகளையும் உயரத் தூக்கிக் கொண்டு சபதம் பண்ணினார்.

அவனுக்கு வயிறு ரொம்ப ஆஹாரம் கிடைக்கா விட்டால், அவனுக்கு மானத்தை ரக்ஷிக்கத் துணி கிடைக்கா விட்டால், அவனுக்கு மழை - வெய்யிலிலிருந்து காப்பாக ஒரு குடிசை இல்லாவிட்டால் அது சமூகத்துக்குப் பாபம்; ராஜாங்கத்துக்குப் பாபம். இந்த வசதிகளைப் பண்ணித்தர வேண்டும். இதே வசதிகளை - இவற்றுக்குத் துளிகூட அதிகமில்லாமல்தான் - பிராமணர்களும் பெற்றிருந்தார்கள் என்று முன்னே சொன்னதைத் திருப்பிச் சொல்கிறேன். அதாவது பொருளாதார லெவலில் பக்ஷபாதம் செய்ததாகச் சொல்லவே கூடாது என்பதற் காகச் சொல்கிறேன்.

மரியாதைக் குறைவல்ல; அஹம்பாவ நீக்கமே!

‘அது சரி, ஆனால் ‘ஸ்வய மரியாதை’ என்ன ஆவது?’ என்று ஸோஷலிஸம் சொல்கிற சீர்திருத்தக்காரர்கள் கேட்டால் அவர்கள் தங்கள் கொள்கைக்குத் தாங்களே ஆக்ஷேபம் தெரிவிப்பதாகத்தான் ஆகிறது. இவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள்? Dignity of labour (உழைப்பின் கௌரவம்) என்று நிறையப் பேசுகிறார்கள். ஒரு வேலைகூடத் தாழ்த்தியில்லை என்கிறார்கள். காந்தி கக்கலைக்கூடத் தாமே கழுவுவது என்று வைத்துக் கொண்டிருந்தார். ராஜகோபாலாச்சாரி முதன்மந்திரியாக இருந்தபோதுகூடத் தாமே துணி தோய்த்துக் கொண்டார். இந்த ‘டிக்னிடி ஆஃப் லேபரை’ காட்டுவதற்காகத்தான் வருஷத்தில் ஒரு நாள் மேயர் மாதிரியானவர்களே துடைப்பக் கட்டையை வைத்துக் கொண்டு தெருவைப் பெருக்குகிறார்கள். இதைப் பேப்பரில் ஃபோட்டோ பிடித்துப் போடுகிறார்கள். ஆகையால் சரீரத்தால் உழைத்துச் செய்கிற தொழிலால் ஸ்வய மரியாதைக்குக் குறைச்சல் என்று இவர்களே இன்னொரு பக்கத்தில் சொன்னால் அது ஒன்றுக்கொன்று முரண்தான்.

என்னைக் கேட்டால் ‘Status’ ‘ஸ்வய மரியாதை’ என்றெல்லாம் சொல்வதைவிட, ‘அஹங்காரம்’ என்ற வார்த்தையைச் சொல்லி விட்டால் எல்லாம் சரியாகிவிடும். பிராமணனுக்கும் கூத்தரியனுக்கும் வைசியனுக்கும் ஏற்படக்கூடிய அஹங்காரம் மற்றவனுக்கு ஏற்படவில்லை என்கிற angle-ல் (கோணத்தில்) இதைப் பார்த்தால், வியாஸர் சொன்னமாதிரி நாமும் ‘குத்ர:ஸாது’ என்றுதான் முடிவு கட்டுவோம். இப்போது அபேதவாதத் தலைவர்கள் சொல்கிற மாதிரிதான் சாஸ்திரங்களிலும் எல்லா விதமான காரியங்களும் உச்சந்தவை என்று ஸமமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இவர்கள் லௌகிக (material) மட்டத்தில் மட்டும் இருந்து கொண்டு சொல்வதையே சாஸ்திரத்தில்

ஆத்மாபிவிருத்திக்கு உரியதாக (spiritual-ஆக)ச் சொல்லி அதிலே பக்தியையும் கலந்து கொடுத்திருக்கிறது. அதாவது, 'லோக ஷேமத்துக்காகப் பல தினுசான காரியங்கள் நடக்க வேண்டியிருப்பதால் அவற்றுக்குள் உயர்த்தி-தாழ்த்தி என்பதே இல்லை. அவரவரும் தங்களுக்கு லபித்த தொழிலை ஈச்வரார்ப்பணமாகச் செய்தால் சித்த சுத்தி பெறலாம்' என்கிறது. ஈச்வரார்ப்பணம் என்கிறபோது பக்தி வந்துவிடுகிறது. சித்த சுத்தி என்பது ஆத்ம ஞானத்தில் கொண்டு சேர்க்கிறது.

ஆகவே 'டிக்னிடி ஆஃப் லேபர்' என்று பார்த்தாலும் சரி, சித்த சுத்திக்காக ஈச்வரார்ப்பணம் பண்ணப்பட வேண்டியதே கர்மா என்று பார்த்தாலும் சரி - இரண்டு விதத்திலும் 'ஸ்வய மரியாதை' என்கிற வார்த்தை அடிபட்டுப் போய்விடுகிறது. அஹம்பாவமில்லாமல் செய்தால் 'நமக்கு இந்த ஆசாரம் இருக்கிறதே, அல்லது இல்லையே', 'இந்த அனுஷ்டானம் இருக்கிறதே, அல்லது இல்லையே' என்ற குறைகள், கோப தாபங்கள் உண்டாகாது. இந்தத் தொழிலுக்கு இந்த ஆசாரம், இந்த ஆஹாரம்தான் சரி என்று ஒப்புக் கொள்ளத் தோன்றும். பிராமணன், ஷூத்ரியனையும் வைசியனையும் போலச் சரீர ஸௌக்கியங்களை அனுபவித்தால் மந்திர சக்தியே இராது. ஒரு தொழிலாளி பிராமணனைப் போல உபவாஸம் இருந்தால் அவனால் உடலுழைப்புப் பண்ணவே முடியாது!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

வேதம் என்கிற தலைப்பின்கீழ் கட்டுரை தொடர்வதுடன், குரு என்கிற தலைப்பின்கீழும் கட்டுரைகள் இடம்பெறுகின்றன.

